

ALPINA

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU, P. Gârboviceanu, G. Coșbuc, Gen. P. V. Năsturel,
Gh. Adamescu, I. Otescu, P. Dulfu, V. S. Moga, N. Nicolaescu,
Gr. Teodossiu, C. C. Pop-Tașcă

Abonamentul în țară pe an . . . lei 5 | Abonam. în străinătate pe an lei 8
" " " " 6 luni " 3 | Un număr . . . . . 15 bani

Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
Manuscrisurile nepublicate se ard

Redacțiunea își rezervă dreptul ca, din articolele ce nu se vor putea publica în întregime, să dea numai extrase sau rezumate.

SUMARUL:

Em. Grigorovitză, Pe malul Prutului (Sfârșit). (Cu 9 ilustrațiuni).
Sofia Nădejde, Mucenica.
G. T., Dalacul (buba rea).
P. Dulfu, Păcală orb. (Cu 2 ilustrațiuni).
I. Dragoslav, Dușmanul. (Urmare).
V. S. Moga, Cronica agricolă, economică și comercială.
V. S. Moga, Târgurile noastre și târgurile străine.
Neculcea, Soldatul milos. (Cu 4 ilustrațiuni).

DIN ZIARE ȘI REVISTE:

Contra mirosului vopselelor. — Cum să se mulgă vacile.
A. Bratu, Tovărășii de școlari. (Urmare).

ACTIVITATEA SOCIALĂ A PREGĂTITORILOR ȘI ÎNVĂȚĂTORILOR

Subiecte pentru conferințele lunare ale corpului didactic primar:
N., Indrumarea copiilor.
Statutele asociației „Lumina și sănătatea noastră”.
Cronica: Cercuri culturale: Perieni (Tutova); Cara-Murat (Constanța).
Sfințire de biserică.
Activitatea filialelor societății ortodoxe.
Apel.
Banca populară „Libertatea”. — Societatea „Binefacerea” din Târgu-Jiu.

PE MALUL PRUTULUI¹⁾

SCHITĂ DIN BUCOVINA

În zilele când partea de sus a toloacei eră slobodă, cea cu verdeață eră plină de cete de soldați, sau cătane, — cum zicea la noi, — cari își făceau zățiroa (adică exercițiile). Și mi le vedeai mișcându-se rândurile dese de ostași de tot felul, în pas măsurat, din coace, până'ncolo, după glasurile ascuțite ale căprarilor mustăcioși, și sclipiau în bătaia soarelui puștile și săbiile de-ți eră drag să privești. Mai în dos însă, adică sus de tot, aproape spre marginea verdeței, își făceau de cap toboșarii și trâmbițașii, chinuindu-se cu învățatul marșurilor și semnelor ostășești, ce răsunau de pe înălțimea locului prin văzduhul curat până în dealul orașului. Un singur om nu-i auzia și nici că se supără de acest lucru, măcar

Cernăuțul la 1850.

că se găsea chiar în mijlocul meșterilor de corn și dărăbană. Eră un căprar bătrân, însă surd, care sta de pază la poarta unei mici îngrădituri, cu o căsuță umbrită de un copac uriaș. N'am putut afla nici odată bine, cam ce rost avea căsuța ceea. Dar vorbeau oamenii, cumcă acolo s'ar fi aflând pivniți adânci, pline cu patroane (cartușe) vechi. Acolo a stat în adevăr, după cum îmi spunea și cei de acasă, prăfăria de odinioară, având în vremuri și un turnuleț, după care s'a numit apoi și întreg acel loc întins „Pulverturm“, nume ce-l poartă până'n ziua de astăzi.

După amiazăzi, în zile de primăvară, când ostașii cu toboșarii și cu trâmbițașii erau duși la cazărmi, meleagul acela de verdeață bătătorită eră al nostru, adică al școlărilor. Că se jucă în vremea mea pe toată întinterea pulverturmului

¹⁾ Vezi No. 30.

mingea și încă cu o patimă de mama focului. Veneau și studenți mari cu profesorii lor, lepădau surtuțele de pe ei și mi-ți băteau hapucu-l, — (așa-i zicea mingei de fir de gumilastic), — până îi prindea noaptea. Apoi mergeau cu toții la grădina publică, unde se mai răcoreau la berăria ținșașilor cu câte o halbă de bere.

Cernăuțul la 1850.

Ce bun și mândru loc de petrecere mai eră și acolo. Așa grădină mare și îndemănată cu tot felul de copaci, sădiți pe dunga drumurilor și cărărilor șerpuite, ce oculiau poienițele cu iarbă tăiată și cu felurite flori, ca la Cernăuți, rar se găsiă. Că nu degeaba îi ziceau până și oamenii noștri *grădină împărătească*.

Cam la mijlocul acestei grădini de plăcere se vedeau niște case frumoase, în cari se aflau feredeie, iar nu departe de aceste, se găsea un teatru de vară, dinaintea căruia cântă în toate duminicile banda regimentului nostru. Desdedimineață însă, găsiăi pe aicia, mai ales în aleea cea mare cu ploi, școlari de toate neamurile, ce-și învățau lecțiile. Mai vartos Românașii noștri pe aicia își alegeau locul, că dă, pentru ca să îndruga bine afurisita de nemțească, rosteau regulele cu glas tare, cât îi ținea gura, de se clătinau frunzele din copaci și clătinau din cap și trecătorii de pe drumul Ceahorului.

Vânzătoare de cămăși naționale.

Frumoasă eră partea aceasta a Cernăuțului pe vremea mea și mai aveă orașul și alte părți nu mai puțin încân-

tătoare, așa de pildă păduricea de lângă Dealul Vlădichei. De aici sus puteai să cuprinzi cu vederea aproape întreaga vale a Prutului, iar prin grădinile cele multe, ce se repezeau oarecum deopotrivă de năprasnic în jos, spre râu, ajungeai pe cărările fără număr, săltând și par'că în câțiva pași, la lunca mare a Prutului. Pe această ridicătură de deal atât de frumoasă s'a clădit în vremea, când eram școlar, fainica noastră reședință episcopală, cu care în adevăr se poate mândri tot Bucovineanul. A costat ea bani mulți, nu-i vorbă, dar a și ieșit lucru făimos, că nu îndrăsnesc să-l tăgăduiască nici neamurile străine. Intr'acolo îmi îndreptam pașii mei adeseori, deși eră școală de clerici, mai în vrâstă decât mine. Dar a veam între seminariștii reședinței două suflete, de cari mă lipisem din vreme, fiindcă țineau la mine. Nemiloasa moarte i-a răpit pe amândoi, de mult, de mult.

Resedința metropolitană.

Nu eră pentru mine zi mai fericită decât, când puteam să văd pe neuitatul Ciprian Porumbescu, care ne adună de atâtea ori în jurul său și ne făcea să-i ascultăm cu nesaț minunățiile de muzică ce știa el ca nimenea altul să le zică atât de maestru și de duios din gură și din vioară. Și dela el mă strecuram la bunul meu prieten, Ilarion Munteanu cu

mica, dar scumpa sa bibliotecă de cărți franțuzești, și nu mă înduram de plecare, până nu mă goniă sunetul clopotului ce chemă pe seminariști la capelă. Unde sunteți voi scumpe umbre din acea vreme dulce ce nu o pot uita niciodată? Tu, sărmane Cipriane, ai avut măcar fericirea să-ți închizi ochii pe

Intrarea reședinței.

pământul, unde te-ai născut, colo la Stupca, mângâiat de vederea celor ce te'nconjurau. Dar tu Muntene, ce crudă

soartă ți-a scris ursita, să mori în țară depărtată, pe câmp de luptă pentru neamuri străine! ¹⁾).

La 1874, când cu serbarea de o sută de ani dela împreunarea Bucovinei cu Austria. și-a frământat împărăția și

Episcopia veche.

cu sftncii ei multă vreme capul, că ce dar să li facă credincioșilor supuși, colo la vechile hotare turcești. Și au găsit, că aveau Bucovinenii—vezi doamne,—de toate, numai cât una nu li ajungea... o universitate nemțească. Se temeau, pesemne, cei dela stăpânire, că nu se nemțise încă destul oamenii pe la noi. Ș'apoi mai trebuia, -- cum spuneau pe atunci gazetele lor trufașe — trebuia răspândită și ceva lumină dincolo de hotar, și cu scopul ăsta universitatea cea nouă cu numele prea milostivului împărat Franz Iosef, avea să fie făclia luminoasă pentru întunericul dela răsărit, cea prin care bojbăiam, adică noi nenorociții, din țara românească. Adevărul eră însă, că începuse să-i pară oblbăduirei nemțești cam mare fr ochi școala de teologie din Cernăuți, unde se învăța românește și la care

Universitatea din Cernăuți.

veneau de o vreme încoace și tineri din alle părți. De ea însă nu îndrăsnă să se atingă și nici n'avea ce să-i facă.

¹⁾ Ilarion Munteanu a fost întâiul dintre ofțerii austriaci, care a căzut în Bosnia, la 1878, trimes fiind ca locotenent rezervist cu regimentul Bucovinei, să potolească răscoala de-acolo.

Că doar atât ne mai lipseă, să avem și slujba bisericească făcută pe nemțește. Și s'a înființat slăvita universitate și au început să iasă dintrânsa ploduri de advocăței de nu mai încăpeau în cântălării. Că numai cât nu-i trăgeau pe oameni de mănecă, doar, doar să-i momescă cu ceva.

Ce-i drept, că s'au folosit și Românașii noștri de învățătura înaltă nemțească și mulți dintre ei au pus mâna pe slujbe bune, ba o samă au ajuns chiar departe de tot, împraștiați,—nu-i vorba,—prin împărăția întreagă. Au ajuns unii până și sfetnici la curtea împărătească, alții sfetnici la marile judecătoriai din Liov, alții sfetnici la judecătoriai din țară și iar alții pe la visterii și mai știu eu pe unde. Că nu-i popreau Nemții din Bucovina, cum îi popresc de pildă Ungurii pe frații noștri de dincolo, dela slujbele statului și știau ei bine de ce. Este doar vorba sfântă care zice: „*Cine se îndulcește cu slujba mare, de cei mici grijă nu mai are. Iubirea de neam mai slăbește, râvna la ban însă crește! Că banu-i doară păcatu... , bătut-l-ar Dumnezeu... , să-l bată!*“

Da, se pare ca și cum ar fi pus cei din Bucovina chiar mâna pe mântuire și s'ar fi și desrobot, de vreme ce au școli de samă, au societăți de sprijin și ajutor, au gazetele lor, au oameni în sfaturile țarei, au în sfârșit lucruri de cari acum câțiva ani nici nu visau, și totuși par'că nu sunt bucuroși de ce au! Oare unde să fie pricina? Pentru cei cu vederea mai ageră toate aceste bunătăți ale cărmuirii nemțești seamănă mult cu roadele *împăcării* ce le făgăduesc în zilele din urmă în zadar apostolii părintelui Măngra dela Arad fraților de dincolo. Si lucru ciudat, că oamenii nici nu par a se prea lăcomi la ele. Că dă... , *mai cumplită e asuprirea cu dulceață, decum cea de față!*... Să fie oare asta un semn al timpului sau e începutul cumințeniei?

S'a deșteptat Românul din somnul cel de moarte și începe să-și apere de acum înainte altfel neamul, limba și legea. Se vor deșteptă și cei din Bucovina, căci timpul nu e încă perdut. Sărmana astă țară, mie întotdeauna mi s'a părut că e ca și o bucată de cremene, în care țacănesc toți procopsiții împărăției cu amnarele lor, doar, doar să scoată fiecare cât mai multe scânteii pentru pipa sa. Dar vorba e, că au dat de cremene, nu altceva. Că vor scăpără încă multă vreme,

Catedrala din Cernăuți.

până li se vor toci amnarele, cremenea însă va rămânea... tot cremene.

Și acum să ne întoarcem încă odată la orașul de pe malul bătrânului Prut și să sfârșim. Cernăuțul de astăzi e mai plin încă de străini... decum eră vr'odată. Nu sosește tren în gara mare a orașului, fără să aducă noi străini. Foiesc veneticii dea întrecățul, Evreii dându-se drept Nemți Leșii amestecându-se cu Rusneicii, toți străini de țară, străini de neam, de limbă, de lege, uniți însă printr'un singur gând... să ne cotopească, să ne înghiță. Și totuși, n'au să ajungă acolo! Cernăuțul cu tot roiul de neamuri străine, nu-i perdut și oricât s'ar părea că nu mai e al nostru, dar nici

Cernăuțul la 1860.

nu-i al lor. E ca un pom cu frunzele mălitate, cu ramurile veștede de bătaia furtunilor pline de urgii, de colbul negru scuturat din valurile vremilor. Crezi că s'a uscat, dar în inimă e verde, prin puterea rădăcinilor ce se'ntind departe și adânc în pământul strămoșilor, cel udat cu sânge românesc. Acest pământ este nădejdea noastră. Că harnici și trezi suntem, să ne deie cel de sus numai cât răbdare și... să ne fe-rească de dezbinări!

(Sfârșit).

Em. Grigorovitză.

EM. GRIGOROVITZA, Scrieri populare

Se află de vânzare la toate librăriile din țară.

Dep. gen. *Librăria Națională, București* Calea Vict. 47).

1. — Chipuri și Graiuri din Bucovina (vol. ilustr.).
2. — Dela Hotare (istorii moldovenești).
3. — Schitul Cerebucului (roman istoric).
4. — Povești Răzlețe (Edit. Bibliot. p. Toți).
5. — Oameni Vechi (trad. Edit. Bibliot. p. Toți).
6. — Peatra Muierii (roman istoric).
7. — Cum a fost odată (schite ilustrate).
8. — Amintiri (volum în pregătire).

MUCENICĂ

Soarele încununat de raze aurii se prăbușeă tot mai mult după dealurile brotăcii, presurate cu tufe de viță, verzi gingașe, despărțite, din loc în loc, cu pomi nalți. De vale se întindea satul scaldat în lumină roșietecă de apus. În văzduh, liniștea serei. Toată făptura părea sfioasă în fața vedeniei mărețe. Mantă de porfiră împărătească lăsa în urmă-i Atotputernicul zilei. Pătrunși de farmecul sfânt al Firei, de miresmele câmpiei, intrarăm, tăcuți, pe ulița satului. Căsuțele tupilate, innecate într'o boare trandafirie, cu ferestre mici și cu uși închise păreau pustii.

Prietenul rupse tăcerea :

— Oamenii la câmp.

Rar, la unce case câte-un băiețaș în cămeșuță albă, groasă, încins cu brăușor roș, făcea jucării vreunui frate mai mic. Zărindu-ne fugeau sperioși și se ascundeau ca niște pui selbateci.

O adiere lină, recoroasăne gădila plăcut fața. Eră atâta vrajă sfântă în văzduh că te simțai mut și nemernic. Tre-cusem de mijlocul satului, când pe ușa deschisă dela o casă auzirăm bocet sfâșietor. Eră atâta jale și durere în glasul plângător de femeie, încât fără multă pregetare, sărind pâr-lazul dela poartă și am intrat.

Pe laviță, întins, cu fața galbenă ca de ceară, cu ochii închiși de somnul veșniciei, un copilaș ca de vre-o patru ani. Alături, în picioare, boccă mama, slabă, cu fața istovită de supărări, cu ochii stinși de lacrimi. Când ne zări, jalea o mușcă și mai tare de inimă și, cu glas amar :

— L-am pierdut, dragul mamei, l-am pierdut, nenorocită de mine!

— Ce avù, lele Uță, copilul? De ce nu m'ai chemat? Septămâna trecută am fost la primărie. Nu mi-a spus nime că-i bolnav băiatul.

— Nu eră, d-le doctor. Numai de patru zile a început să-i arză căpșoru. Mititelu maicăi, dragu maicăi, tare se mai văcră! «Capu, mămicule, capu mă doare! Pune mâna să-mi trecă!» Vai de zilele mele! Trei pân'acum mi-a înghițit pământul, scoși din toate nevoile! Puișorul mamei, ce cu-

minte eră drăguțu! Nu a bine, doamne!. Când venea taică-său beat, unde făcă: «Tăicuțule dragă, de ce beai mata? Cu banii ăia ți-ai prinde alte nevoi!» Zeu! domnule doctor, nu a bine eră el așa de cuminte. Duminică sărise ta-so la mine; dar el, mititelul, unde face: «Tăticule, să mă vezi mort de lovești pe mămița. Mai bine bate-mă pe mine, că pe dânsa, biata, abiă o țin picioarele de muncă!» Of, domnișorule, mi-a rupt inima, dragu mamei!»

Și sărmana de ea începă a plânge cu hohot. Stăteam tăcuți în fața acestei taine nepătrunse, aducătoare veșnică de jale și plâns. Ni se frângea inima de mila bietei femeec și nici un ajutor, nici-o mângâere nu-i puteam da!

În vremea asta întră în casă băiatul mai mare, — ca de vreo patrusprezece ani! Părul bălăiu ca al maică-sa îi stătea vâlvoiu în sus. Imbrăcat cu portul de vară al ȧeranilor: că-mașă și pantaloni de pânză groasă albă, încins c'o curelușe veche. La față nu semănă deloc cu maică-sa, care, putem zice, fusese femeec frumoasă. El eră cu fruntea turtită, cu fața fără nici-o simțire; nu mai ochii aveau căutătură de spaimă. Tot uitându-se la noi, se ghemui pe vatră, și, căutând spre maică-sa, scoase un fel de gemăt aretând la gură.

Am înțeles că-i mut.

Doctorul îi dădă câțiva bani. Băiatul rânji c'un ris prostesc în semn de bucurie și dădă să iasă pe ușă. Maică-sa îl apucă de mână.

— Stai coleă. Te duci la cărșmă! să te omoare tată-to, ca Duminica trecută. — Zice că-l face de răs, — adaose, întorcându-se spre noi.

Băiatul speriat ședeă pe vatră ca o momăe.

— Spune, domnule doctor; ce-am greșit eu? Trei, scoși gata din nevoi mi i-a înghițit pământul. Toți cei cumiști se trec ca roua și remâne nenorocitu ăsta. De câteva ori eră să-mi deă foc casei! Când îl apucă boala cea rea, cade unde se găsește.

— De, nevestă, ți-am spus: răsplătești beția bărbatului și-a socrului. Doi au avut aprindere de creeri; al treilea n'a putut trece un fleac de pojar. Pe cât văd, ăsta s'a prăpădit de boala celor d'intăiu.

— Să'ngraș pământul cu sângele și munca mea și durerea să-mi sfășie mereu inima? Maică, maică, de ce mă făcuși de chin pe lume!

Zicând așa începù a plânge zbuciumată.

În vremea asta întră dascălul cu cartea suptsuoară.

— Fă-ți curaj, lele Uță, mai stăpânește bărbatul să nu bea, zise doctorul.

— Ce să-l stăpânesc? Când îl apucă furia, legat nu-l tii. Pleacă bun teafăr la lucru și se întoarnă nebun. Duminică eră să-l taie pe nenorocitul ăsta. O să se aprinză țuica 'n el într'o zi, ca și în socru-mi-o, Dumnezeu să-l erte!

— Pildă strașnică, cum se stinge un neam. Bunel și tată alcoolic, copiii slabi, cari, pentru fericirea lor, mor de mici, — făcù doctorul către mine.

— Dar nenorocitul care trăește?

— Tont, mut și epileptic. Grozavă dovadă de ticăloșia părinților!

— De plâns e sărmana de mamă. Adevărată mucenică!

— Mai reu. Mucenicii pătimeau un ceas, o zi, o săptămână, apoi își dădeau sufletul pentru credință și lege. Ea va suferi toată viața, lovită în ce are femeea mai scump: copiii, Și numai din pricina patimei ticăloase, din pricina băuturii otrăvitoare! Și să-l vezi ce om de omenie, când e treaz! Ce meșter iscusit tâmplar!

Când am eșit din curte, Soarele asfințise de tot, lăsând în urmă manta-i înfocată. Sus pe cerul siniliu se răsăță singur Craiu nou. În curtea vecină, un băiețel sărea în sus, strigând:

«Craiu Nou, Craiu nou, cu sănătate! Sănătos mă gășiși, sănătos să mă lași».

Bocetul femeii se mai auzeă din ce în ce mai slab, până ce pieri de tot.

O liniște sfântă coprinsese întreaga Fire. Miresme abureau d'inspre dumbrăvile verzi și câmpiile înflorite. În mijlocul farmecului atotputernic, îmi resună în inimă bocetul nemângăiat al mamei, glasul pocit al mutului. Țipetul tânguios al unei cucuvele mă trezi. par'că voind a zice:

«Așă-i în lume, frumosul ni-l turbură jalea!»

Sofia Nădejde.

Contra mirosului vopselelor

Pentru a împrăști repede mirosul tare de vopsele, când s'a vopsit prin odăi, se ține în mijlocul casei o căldare de fân curat, peste care se toarnă apă fierbinte. Mirosurile de vopsele sunt stricătoare, mai ales copiilor.

Calendarul Leonte

DALACUL (buba rea)

Auzim uneori pe câte cineva zicând: «Cutare s'a îmbolnăvit de dalac! Cutare a murit din pricina unei bube rele!»

Ba citim câteodată și prin ziare, că un oarecare măcelar a tăiat carne de vită dălăcită și atâția oameni sunt pe moarte.

Dalacul sau buba rea e tot una, adică una și aceeași boală.

Dalacului îi zice bubă rea, pentru că el se arată mai des ca bubă, pe pielea corpului, și este o boală așa de rea că adesea ori se sfârșește cu moarte, dacă bolnavul nu este îngrijit. Ba se întâmplă să moară chiar și dacă a fost îngrijit, așa de rea și de grozavă este buba asta.

Dalacul este o boală molipsitoare, care se ia de la animal la animal și de la acestea și la oameni. Omul poate să capete boala aceasta în chipul următor:

Să zicem că pe o câmpie paște o turmă de oi. Acolo pe câmp a fost îngropată o oaie, care murise de dalac. Dacă vita n'a fost îngropată adânc, viermii care s'au înfruptat din carnea ei, ieșind afară pe pământ, vor aduce sămânța boalei și o vor împrăști pe câmpie. Dacă o oaie sau mai multe din cele care pasc, întâlnesc asemenea viermi, sau mănâncă iarbă murdărită de ei, sămânța boalei le îmbolnăvește și pe ele.

Apoi boala trece ușor de la un animal la altul, dacă nu se despart, și de la ele trece și la ciobani sau la oamenii care îngrijesc de vite.

Pe lângă aceștia se mai pot îmbolnăvi de dalac, unul după altul: măcelarul care a tăiat vita molipsită de buba rea; oamenii cari au mâncat din carnea acelei vite; tăbăcarul, care i-a tăbăcit pielea; săteanca aceea care a spălat lâna oii, etc. Un om care a băut din laptele unei vite dălăcitate încă se îmbolnăvește.

Ceeace spun aci este așa de adevărat, după cum este de adevărat că două și cu două fac totdeauna patru.

Un prieten, doctor, îmi spuneă mai zilele trecute că și

păsările acelea cu ciocul lung, numite becațe, pot și răspândescă buba rea printre oameni. Lor le place să scurme pământul cu ciocul, umblând după hrană. În cale înghit adeseori viermi cari pot fi molipsiți. Când cineva a mâncat din carnea unei asemenea păsări, mai ales friptă nu destul de bine, se înțelege că foarte lesne se poate îmbolnăvi de dalac.

Până și muștele, de care noi n'avem nici o frică și le lăsăm să mânjească mâncarea și să ne piște câteodată, ne pot aduce dalacul. Inchipuiți-vă că o muscă a supt sânge dela o vită bolnavă sau dela un om mort de dalac. Musca aceea, cât e ea de mică, așezându-se pe mâinile sau pe fața cuiva și făcând o mică înțepătură, îi va da cu siguranță buba rea.

* * *

Dalacul sau buba rea se arată pe față, pe mâini și la ceafă, adică pe părțile descoperite ale pielii, căci acolo sămânța boalei se poate așeza mai ușor. De obicei buba rea se ivește chiar pe locul pe unde a intrat sămânța boalei în sânge, așa spun doctorii.

La început iese pe piele o bășicuță de culoare cenușie, care se sparge repede, mai cu seamă când ne-am scărpinat. Și asta se întâmplă foarte des, căci bășicuțele pricinuind mâncărime, caută fără voia noastră să fie scărpinate. Și, hai, bășicuța s'a spart; apoi să te mai ții după aceea! Locul se face roșu, bate în vânt, se întărește și se acopere cu o coajă neagră. Acum rana începe să se umfle împrejur, fără să fie durcuroasă. Bietul bolnav crede că-i merge spre bine, dar se înșeală, căci atunci începe să aibă fierbințeli, neastâmpăr, și să fie tot trist și posomorit.

După aceea se arată alte semne, că răul merge înainte: bolnavul are vărsături, sudori, pielea i se uscă, are respirație grea și după câteva zile dă ortul.

Uneori dalacul se ivește înăuntrul corpului. Așa este la oamenii cari au mâncat carne dălăcită. Atunci boala poate să ucidă chiar până în 24 ceasuri pe cei molipsiți.

Cât pentru vitele bolnave de dalac, acestea sunt triste, n'au poftă de mâncare, au fierbințeli, treapădă și urinează cu sânge. În câteva zile ele nu se mai pot ține pe picioare, cad jos și mor. După moarte, trupul lor se umflă numaidecât.

Răul pe care-l aduce dalacul este foarte mare și dator este fiecare om să nu se dea la o parte, ca să preîntâmpine această boală, și urmările ei. Iată ce s'ar putea face:

1) O vită bănuită că e bolnavă de dalac trebuie despărțită îndată de celelalte. Dacă s'a dălăcit, atunci trebuie ucisă și îngropată adânc.

Știu ce mare lucru este o vită la casa omului și cât loc îi ține ea în gospodărie; știu că omul pierde omorându-și vita și băgând-o în pământ; dar mai știu tot așa de bine, că

dacă n'ar face după învățul meu, i-ar fi și mai rău omului aceluia și celorlalte vite ce va mai fi având.

Nu este îngăduit să se juoiaie vitele dălăcite. Înainte de îngroparea lor se toarnă peste hoit var nestins, până le acopere bine, și apoi se trage pământ deasupra.

Așternutul și gunoiul vitelor bolnave de dalac se strâng cu băgare de seamă și se ard; iar locul unde a zăcut vitele se spală cu *acid fenic*. Grajdurile se văruesc bine.

2) Cu nici un preț să nu se înjunghie vite dălăcite, căci s'ar răspândi boala din sângele ce a curs pe jos.

Am citit și am auzit de niște măcelari, răi la suflet, cari au tăiat vite bolnave de buba rea și au pus carnea în vânzare. Asemena oameni sunt mai ticăloși decât tâlharii; căci pe când un tâlhar omoară un om, din carnea unei vite bolnave se pot bolnăvi și muri zeci de oameni. Cele mai mari pedepse nu sunt destul de aspre pentru măcelari ca aceia, fără frică de Dumnezeu și fără milă de oameni.

3) Pentru orice întâmplare să frigem bine de tot carnea de mâncat.

4) Când o vită s'a îmbolnăvit de dalac, nu trebuie să-i tăinuim boala. Orice om care se respectă pe sine este dator să spună adevărul. De aceea stăpânul vitei va da fuga la primărie și va da în vileag boala. Legea pedepsește, și bine face, pe tăinuitorii de boale. Niște oameni ca aceștia pot să fie asemănați prea bine cu măcelarii de care vorbeam adineaurea. Dacă stăpânul vitei spune că are vite bolnave, își face și lui un bine, dar și altora. În curând vine doctorul, sau cei puțin agentul veterinar, și face lucrul cum e bine, ca să nu se întindă boala.

5) Vitele bolnave, am spus mai sus că trebuie despărțite neapărat de cele sănătoase. Aci mai adaog că cele sănătoase trebuie schimbate dela iarbă, în așa fel ca să nu mai pască tot în locul pe care s'au îmbolnăvit celelalte vite.

6) Să ne ferim de înțepăturile muștelor, de sgărieturi și de tăieturi, căci prin acestea ușurăm intrarea sămânței boalelor în trup. Când s'a întâmplat să ne ciupească o muscă, spălăm de grabă locul cu oțet sau cu apă fenicată. Dacă vedem că se ivește bășicuța dalacului, atunci dăm fuga la doctor, să ne caute de boală. Dacă nu putem găsi ușor pe doctor, atunci ne luăm inima în dinți: creștăm rana în cruciș cu un cuțit curat trecut prin spirt care arde și ardem locul cu un fier roșu. Negreșit că treaba asta mai bine ar trebui s'o facă un om priceput.

Cineva îmi spunea că de câteori s'a întâmplat să-l înțepere-o muscă, a înlăturat primejdia dalacului, punând pe înțepătură o cârpă muiată în *sublimat corosiv*, iar pe deasupra o bucată de gutapercă (pielea dracului) sau și ceva ceară roșie și a legat, lăsând acoperit locul o zi sau două.

7) Să îngrijim totdeauna să ne fie corpul curat. Cură-

tenia ne scapă și de alte boale. Să facem băi regulat, să ne spălăm fața, mâinile și gâtul cu apă și cu săpun cât mai des. Să păstrăm curățenia hainelor și fiecare om să se păzească a purta vesminte date de pomană de ale vreunui mort de dalac.

8) Când în casă este vreun bolnav de dalac și suntem nevoiți să-l îngrijim, ne vom spăla de multeori cu apă fierbinte și cu săpun, și vom limpezi cu apă de acid fenic.

La voia întâmplării nu trebuie să se lase nimeni, căci vorba ceea: «Paza bună trece primejdia rea».

G. T.

PĂCALĂ ORB

Despărțit de-a sa nevastă ne'ntrecută 'n răutate,
A mai treerat Păcală doi-trei ani — cătune, sate...
Și 'ntr'o toamnă — ce să facă? — Nu eră să șează doară
Tot stingher o viață 'ntreagă! — S'a 'nsurat a doua oară.
Nimerise astădată o femeie mai tihnită;
Și-ar fi dus cu dânsa, omul, căsnicie fericită.
Ci... noroc deplin în viață, pasă-mi-te, nu se poate...
Soața lui... c'un flăcăiandru își dădea în taină coate.

I-ajunsesse la ureche și lui, cum că ea-l înșeală;
Se cam răspândise svonul!.. Dar... credea și nu, Păcală.
Cum să afle adevărul?.. — «Stai!» gândi odată 'n sine,
«Să-i întind un laț, drăguței!.. Și de-oiu prinde-o... las'pe mine!..»
Apoi seara, stând de vorbă împreună, după cină:
— «Doamne!» -i zice el d'odată, — și pufnind de răs, se 'nchină. —
«Multe află omul 'n lume!.. I-auzi, astăzi pe 'nserate,
«Ce spunea la moara popii o băbușcă!..» — «Ce bărbate?»
— «Carne de găină neagră de mănânci și vin roș bei:
«Pierzi a ochilor lumină, nu mai vezi de fel cu ei!..
«Ai mai auzit nevastă?.. Este cu puțință oare?..»

— «De, eu știu?..» grăi femeia. Și rămase gânditoare...
«Unde e norocu-acela, bărbățele!..» se gândia, —
«Că nici tu atunci cu ochii, d'azi, nimic n'ai mai vedea!»
Și găini mereu, sărmana, negre, 'n somnu-i a visat,
Toată noaptea... Iar la ziuă, una chiar a și tăiat.
Și 'n frigare rumenind-o, soțiorului a dat-o:
— «Știi puicuța ceea albă, grăsulie?.. Am tăiat-o!..
«Căci cântă, afursita, cocoșește... piază rea,
«Cobe ne eră la casă... Na, prânzește-acum din ea.»

— «Bre!» și-a zis în gând Păcală... «Iute vrea să mă orbească!..»
 Și, făcând pe nătărăul, se așează să prânzească.
 «Dar tu?... unde pleci, nevastă?... Vino și tu de prânzește,
 «Ici, la rând cu mine, dragă... Fără tine, nu-mi tihnește!..»
 Aș!.. ea, c'un ulcior în mână, se ducea la crâșmă 'n sat,
 Să-i aducă și vin roșu... Doar din prag a cuvântat:

— «Taci, mănânc'o singur, toată, cu gând bun și sănătate...
 «Pe femei de nemâncare tu să nu le plângi, bărbate!
 «Ele doar pe lângă oale, cât e ziua, se 'nvârtesc;
 «Ba de ici o țără gustă, ba de colo mai ciupesc...
 «Sunt sătule 'ntotdeauna!..»

— «A!.. te-ai săturat, se chiamă!..
 «Bun, atuncea... las' pe mine, c'o mănânc eu, n'avea teamă?...
 Și-a mâncat Păcală, singur, coșcogeami-te găină...
 Și dădă pe gât și vinul—o oacă de *vin roș*, plină.—
 Apoi își lăsă pe masă capul cam îngreuiat.
 —«Ce-i, de stai așa, române?...» soțioara-i l-a 'ntrebat.
 — «De, femee... nu știu: vinul fu cam tare și m'apasă?
 «Ori a fost găina neagră?... Nu-mi sunt boii toți acasă!..
 «Fruntea-mi arde, par'că este d'un fier roșu cercuită...
 «Vad abia-abia cu ochii, ca și când te uiți prin sită..»

Auzind așa femeea, cum se bucură 'ntr'ascuns!

Iar din gură, cu iubire prefăcută i-a răspuns:

— «Nu!.. găina ce-ai mâncat-o, n'a fost neagră, scumpul meu;
 «Vinul îns'a fost cam tare, d'aia-ți este capul greu.

«Culcă-te și dormi, că-ți trece... Fii, bărbate, mai cu vlagă!..»
 El, se scoală dela masă și sub cergă 'n pat se bagă.
 — «Hm!» gândiă: «Puicuță friptă, vin vechiu, roș... și după toate,
 «Pe de-asupra, și pat moale!.. Traiu mai bun de-așă, se poate?..
 «Ce mai puiu de somn voiu trage!..»

Iar nevasta-i, a plecat,
 Cu găini, vr'o două, albe, să le dea pe negre 'n sat...
 — «De!» cumătra Leana-i zice, din porțița casei sale:
 «Negre, am... dar mai mărunte, nu-s cât ale Dumitale.»
 — «Fie cât de mici, cumătră, — cât o cioară, — le primesc;
 «Numai prinde-mi-le, iute, căci... de leac îmi trebuesc!»

.....
 Când s'a deșteptat Păcală, în nămieț: — «Poftim la masă!»
 Și pe masă... iar găină, iar vin roș, ocaua rasă!
 — «Tii!» gândiă el întru sine. «Mămulică!.. ce mai mese!..
 «Mult o să mă ție, frate, tot cu-așă bucate-alese?..
 Și mănâncă iar, cât șapte!.. beă!.. Pe urmă: — «Aoleu!»
 (Geme, cât îl ține gura) — «Ce e, sufletelul meu?..
 — «De, tu nu mă crezi, nevastă, când ți-o spun, că... nu mi-e bine!..
 «Tot mai slabă mi-e vederea!.. Nu știu ce-a dat peste mine!»

— «Ce să dee, măi creștine?.. Ai băut cu sete-o leacă,
 «Te-ai cam alumat, și — asta-i!.. Ia mai dormi un pic, să-ți treacă.»
 El, ascultă de povață, se lungește iar în pat;
 A mai tras un somn, cât două... Apoi seara, s'a sculat...
 Se plimbă, cam dus pe gânduri... Iar nevasta: — «Hai la cină!»
 L-așteptă nerăbdătoare, tot cu vin și cu găină.
 — «Nu știu zău», răspunse omul, să mănânc, ori să mă las?..
 «Văz mai rău cu ochii par'că, tot mai rău, din ceas în ceas!»
 — «Taci, mănâncă, bea, române! «Cine vrea ca să nu moară
 (Nu știi, cântecul ce spune?) «Țină plosca subsoară!»

— «Bine, dacă zici, mănâncă-voiu, gura mi-o voiu nimeri...
 «Dar găinile, mi-e teamă c'au fost negre, și-oiu orbi...»
 — «Aș!.. nici una n'a fost neagră!.. Una — albă colilie,
 «Alta — galbenă ca ceara, cea de-a treia — vișinie!»
 Și mănâncă bea, Păcală, iarăși!.. pân' s'a chirchilit.
 Iar la urmă... se ridică: — «Vai!.. cu mine s'a sfârșit!
 «Nu mai văd de fel acuma!.. Incotră e patul oare?..
 «Adă mâna, măi femece, și mă dă 'n pat la culcare!..»

Ea, mi-l duse la culcare, dar... după cuptor l-a dus...
 — O să cazi din pat, bărbate!... stăi, mai bine, acolo sus.
 — «De cum crezi!..» Și sta Păcală sus după cuptor, tehui;
 Se uită furiș să vadă: ce-o mai face «scumpap» lui?..

Dânsa tae 'ngrab' o puică, pe *Albuța* cea moțată;
 In frigare-o rumenește, și plăcinte face 'ndată.
 Apoi după vin la crăsmă pleacă iar, cu ulcioruțul;
 Iar la 'ntoarcere 'nspre casă, își aduce și *drăguțul*:
 — «Ia poftim!..» Și beau, mănâncă, șopotind încetisor...
 — «Hei, nevastă!..» glăsuește soțul de după cuptor.
 «Cine e la noi?.. Imi pare că vorbești cu cineva!»
 — «Cu pisica, bărbățele!.. încolò, cu nimenea!»
 — «Cu pisica?.. Bine, dragă!..» Și-amândoi, șezând la masă,
 Beau, se veselesc 'nainte... d'un biet «orb» nici că le pasă!..

Dar când lumea li-e mai dragă, orbul... hop! la ei sări...
 Ce s'a petrecut pe urmă, nu vă mai spun... veți ghici!..

Iar după 'ntâmplarea asta, — de «drăguț» nici pomencală!
 Cu soția-i credincioasă, traiu tihnit a dus Păcală.

P. Dulfu.

PUBLICATIUNE

In zina de 27 Maiu 1911, ora 10 1/2 a. m. se va ține la Eforie, B-dul Elisabeta, București, licitație publică cu oferte închise pentru închirierea pe termen de 10 ani, cu începre dela 1 Aprilie 1912, a hotelului Caraiman, din Sinaia, împreună cu dependințele și rufăria eristentă.

Garanția pentru admitere la licitație este de lei 11.000.
 Supra oferte și oferte condiționale nu se primesc.

ȚOVĂRĂȘII DE ȘCOLARI ¹⁾

În viața „poporului mărunț de școlari“ dela școalele noastre sătești se ivesc numeroase ocazii, cari îndreptățesc, am putea zice reclamă chiar o organizație, — ocazii pe cari școala ar trebui să le exploateze în folosul instrucției și al educației.

O mulțime de trebuințe ar putea fi împlinite mai ușor și mai bine de cum se face azi, și o mulțime de neajunsuri ar putea fi înlăturate, dacă pe lângă ajutorul părinților și sprijinul învățătorului am pune și pe elevi să ia și ei parte activă, să lupte înșiși întru sprijinirea și apărarea intereselor lor comune și împotriva neajunsurilor ce le țin calea.

Lucrul acesta se pare a fi de o mare importanță, și e bine și de lipsă să se facă, pentrucă cel ce nu e dedat și nu e pus să se lupte de mic cu necazurile, nu se va ști lupta cu ele nici mai târziu, la vârsta mai înaintată, când și necazurile sunt mai mari și mai multe.

Lucrul acesta nu este nici gren de făcut, se poate ușor înfăptui, pe lângă puținel interes din partea învățătorului, și prin o organizație a școlarilor, potrivită cu împrejurările date.

Iată de ce e vorba!

Școlarii săteni au și ei trebuință de fel de fel de lucruri la învățătură; au trebuință de cărți de școală, de cărți de lectură potrivită, de caete, hârtie, tăblițe, condeiuri, creioane, cerneală ș. a. m. Cele mai multe și-le procură micul școlar din boltița din sat, a lăseori necreștină. Dă un crucer pe o coală de hârtie mizerabilă, ca și care într'o librărie cinstită dela oraș se capătă trei de un crucer. Pierderea mare urmează însă după asta. Pe hârtia cu multe scame condeiul se acață întruna, face „porci“ și băiatul își pierde voia de scris, ca și cosașul de cosit când nu-i taie coasa bine. Pierderea e deci îndoită: morală și materială.

Tot așa pătește și cu caietul cumpărat dela jupânul. Cerneala e aproape ca apa. Tăblița o plătește cel puțin cu 5 cruceri mai scump ca la oraș. Penițele, creioanele — de o calitate mizerabilă și acestea — încă le plătește îndoit și întreit. Și de se nimerește cumva. că și cumpărarea cărților de școală e lăsată în grija jupânului, aici pierderea pe de o parte și câștigul pe de alta e și mai mare.

Toate aceste neajunsuri ar putea fi ocolite prin întovărășire.

Copiii de școală ar trebui să-și pună laolaltă bănuții pentru cărțile de școală și revizite, și să și-le cumpere în tovărășie dela oraș, dintr'un loc unde se capătă marfă mai bună și mai ieftină decât în bolta jupânului.

Librăriile noastre în asemenea cazuri ar da un rabat, care încă ar veni în folosul tovărășiei.

Din faptul acesta școlarii vor scoate o mulțime de învățături

¹⁾ Vezi No. 28—29.

bune și hotărâtoare pentru întreagă viața. Vor vedea că e în interesul lor să țină unul cu altul.

Ce învățatură prețioasă e aceasta pentru viața lor de mai târziu, învățatură pe care nu o cunosc din carte, ca un fel de zicătoare memorizată, ci o cunosc din viața trăită de ei înșiși. Și aici e partea educativă și cea mai importantă a chestiunii.

Cu bănuții câștigați în această întreprindere comună și-ar putea cumpăra o cărticică cu povești și chipuri frumoase, pe care să o citească pe rând cu toții, spre desfătarea lor sufletească, și pe care apoi să o citească pe seama bibliotecii școlare, ca moștenire urmașilor.

Pe aceasta cale s'ar deștepta gustul de cetit, s'ar sporî în bine materialul de conversație, s'ar înmulți simțămintele, ideile comune, din cari isvoresc legăturile și bunăînțelegerea între oameni.

Prin aceasta mică donație, fiecare școlar ar încheia o legătură pentru totdeauna cu școala, n'ar ieși din școală fără să lase o faptă bună în urma sa: ar ieși cu simțământul de mulțumire, că a contribuit și el cu ceva la îmbogățirea școalei, care i-a îmbogățit sufletul cu lumină și căldură. De aici ar trebui să-și ia începutul cultivarea simțământului de alipire și recunoștință față de instituțiile de unde se revarsă binele asupra noastră.

Dar mai e și alte momente prețioase de ordin educativ în această afacere. Biblioteca școalei ar fi îmbogățită mereu din iscusința și vrednicia școlarilor, nu prin ajutor străin; ar fi avere câștigată de ei înșiși, prin solidaritatea, prin organizația lor.

Acesta este un moment, care ar contribui în mod însemnat la trezirea simțământului de încredere în puterile proprii, la dezvoltarea simțului de demnitate, care nu îngăduie să se cerșească mila și ajutor străin.

(Sfârșitul No. viitor).

Aurel Bratu.

Cum să se mulgă vacile

Este dovedit de știință, că de nu se va mulge laptele vacilor, până la cea din urmă picătură, începe să scadă în zilele următoare chiar, și din untul lui. Femeea, care mulge vaca, trebuie să facă la urma mulsului două trei atingeri ale ugerului, așa cum le face vițelul, când să repede la supt și va eși ultima picătură.

(Calendarul Leonte).

FAGURI artificiali, subțiri și rezistenți se pot avea dela **M. ALEXIEF** (apicultor), Iași.

D U Ș M A N U L ¹⁾

«Ah, iată o poartă de scăpare», își dădă Pârvu cu mintea : Să ia paharul în mână și să mulțamească, și-atât.

Ei, dar socoteala cea de acasă, nu se potrivește cu cea din târg.

Toată lumea se uită să vadă : bea primarele? Și se făcuse o tăcere ca de biserică.

Deodată toți sbucniră în bătăi din palme, dar iar stară.

Pârvu roșu ca para focului se ridică încet și luă paharul din mâna cumnatului, care-i făcea cu ochiu șiret și închinându-se grăi :

«Bine v'am găsit sănătoși și Dumnezeu să ajute noilor însurăței, și să le blagoslovească casa, și d-voastră gospodarilor ce ați venit cu mine să le dați o mână de ajutor. Să trăești cumătră și cumetre. Trăească nunii să ajungă să joace și la nunta celor ce-or veni.

Intinse paharul.

— Ehei, strigară câteva glasuri, să-l bei.

— Du-l măcar la gură, cumetre, zise Ion Sandu, împingându-i paharul cu dosul mânei.

— Văd eu, zise Pârvu, râzând că vreți să mă vedeți turtă.

—Ia cumetre, zise Ion, încet, căci ca mâine vin alegerile și lumea e ciudată.

— Te-i pomeni își zise omul, că se simt jigniți că nu beau și eu un pahar de rachiu cu dâșii.

Nu-i eră lui Pârvu de holercă, dar amarnic ar fi vrut să mai stea Primar. Nu eră om lacom, dar cinstea amarnic mai ispitește pe om,

— Apoi; zise el, luând o hotărîre bărbătească : Să trăiți, și duse paharul la gură, strâmbă fără să vrea din nas și vru să-l pue pe masă.

— Ei, mai bea o lecuță, zise un mesean.

¹⁾ Vezi No. 30.

— Bea o lecuță, zise femeia, că doar n'o fi foc; ei cred că dacă nu bei, îi disprețuești.

Pârvu râzând, doar își udă buzele, și zise:

— Iată că v'am făcut cheful.

— Bravaa!! se auziră mai multe glasuri, dar iar stară, căci Primarele iar puse paharul pe masă.

Aici Sandu făcù cu ochiu la lăutari, și țiganiî parcă erau înțeleși, că prinseră a cânta:

Cin' n'a bea paharul tot,
Să sărute mâța 'n bot.
In fundul paharului,
Sănătatea omului.

— Ia-l tot! se auziră mai multe glasuri.

Aici o bănueală să strecură în sufletul primarului: «Măi, ce vor aștia cu mine, de până azi n'au stărunit cu holerca?

Și ispita de a afla gândul lui cumătru-său nu-l lasă, ci la cântecul ista se înfierbântă, se în-veseli, și mai mult, și femeia îl ghionți:

— Ia-l tot.

Iar Ion Sandu se uită la el cu ochii sticlitori și-aprinși: Să bea primarul rachiul, și-apoi o mai vedeă el ce-a fi.

Pârvu voiă să afle adevărul și ridicându-se luă iar paharul închină și cu greutatea unui om ce luă otravă sorbi. Și cum l-a mai usturat pe gât Doamne! Și cum i s'a suit sângele dela vinele gâtului spre urechi și se hotărî, tuși și se strâmbă. Ar fi vrut să lepede tot ce sorbise, însă rachiul se dusesse, îi înfierbântase coșul și îi uscă pieptul și îl însătoșă.

Toți mesenii bătură din palme.

— «Așa te vrem! strigară unii, domnule primar, da până când ca o fată mare?»

«Brava!!» strigară alții, pe când lăutarii îi cântară vivatul.

— Apoi să-l iai de bine, vorbi Ion Sandu, sorbindu-și mustața cu mulțumire. Să-l iei că ți-a rămas norocul în fund.

— Da, da, se auziră mesenii, să-l ia tot.

— Mă faceți să fac păcatul, răspunse Pârvu.
— Te scoatem noi din iad, ziseră toți.

Dar pe Pârvu asta mi-l înpăcă. În sufletul lui parcă eră un alt eu, care-i spuneă. «Nu luă». Și parcă să și vedeă scris de un drac pe pielea de bivol, și în mintea lui răsări iadul și vedeă focul de veci înălțându-și para până în tavanul iadului și în el numai oameni care băuseră rachiu, unii care numai au încercat să beă, și în jur de ei numai draci negri ca noaptea care se rânjeau la osândiți și îi întorceau cu furcile, cum întoarce bucătarul dela curte carnea, fac grătar cu furculița. Și ispita de a ști că are să iasă din toate astea pieri și se înfioră și ar fi zis: «Nu mai beau!» Dar deschise gura și o închise fără să iasă cuvântul dela inimă. Rușinea de oameni; frica că s'or supără pe el, îl ținea în brațele lui și apoi băuse.

— Acum ia-l tot, zise femeia.

— Hai vii la mine, grăi Ion Sandu.

Pe el îl trecu sudorile: și se gândi: «Cum dracu să îl beau». L-ar fi svârlit, da nici puterea asta nu eră în el. Unde se urneă nu aveă încotro: Parcă îl strânsese cineva între două scânduri, și nu se puteă urni nicăeri.

(Urmare).

I. Dragoslav.

Înainte și după

INTREBUNȚAREA

CREMEI și PUDREI „FLORA“

Un obraz curat și frumos

se obține prin întrebuințarea cremei și pudrei „FLORA“ preparate de Al. Iteanu, farmacist, furnizor al Curții Regale. Pudra „Flora“ fără bismut, mărește efectele uimitoare ale cremei „Flora“ Crema lei 1,50—Pudra „Flora“ lei 2.—Săpun „Flora“ lei 1,25.—Pomadă de păr „Flora“ neîntrecută pentru îngrijirea rațională și igienică a părului, lei 2,50, borcan mai mic lei 1,75

Capilogen „Flora“ (apă de păr) sticla mare lei 3,25, mică 2,50.—Pastă de dinți „Bucol“ lei 1.—Apă de gură „Bucol“ lei 1,50.—Lapte de crin „Flora“ pentru înfrumusețarea tenului lei 2.—Săpun de lapte de crin „Flora“ lei 1,25. La nemulțumire se restituie imediat costul.

DE VÂNZARE LA DROGUERII ȘI FARMACII

Se caută depozitari în comunele rurale; a se adresă la depozitarul general L. Lindenbergh, București, Str. Lipscani No. 51.

Cronica agricolă, economică și comercială

Suntem în plină primăvară, când totul în natură începe să reînvieze, firicelul de iarbă e în creșterea lui, pomii înfloriți și copacii de pădure îmbrăcați în foile lor verzi, ne arată că am scăpat de primejdia frigului, ce ar putea ca în câteva minute să distrugă o recoltă atât de mare a pomilor roditori, pe care-i admirăm prin grădinile noastre pentru frumusețea florilor.

Podoaba florilor cu cari pomii sunt încărcăți, ne spune numai adevărul, în ce privește marea producțiune de poame în toată țara. Când ne uităm la această podoabă de flori, mai cu seamă dimineța, vom putea vedea de multe ori că unele foi, sau chiar unele flori sunt strânse, pe când altele sunt desfăcute, primind din toate părțile lumina și căldura soarelui, de cari au trebuință florile la fructificarea lor; iar foile la creșterea lor, cași la prepararea hranei de care au trebuință în creșterea lor. Dușmanul care a contribuit la strângerea, sau mai bine zis, la sbârcirea unor foi, etc., sunt omizile, care în urma căldurilor de pe la începutul acestei luni au eșit din ouăle lor, cari la început având abea grosimea unui ac, vin de se adăpostesc între foile pomilor în contra răcelei din timpul nopței. Indată ce soarele a răsărit și căldura începe a se mări, ies dela adăpostul lor și pleacă spre alte foi, sau alte flori, căutându-și hrana trebuitoare la creșterea lor.

Daca vom trece cu vederea foile sau frunzele pomilor mai ofilite și sbârcite, rodul pomilor se va înpușină din ce în ce mai mult, din cauza omizilor, cari cu cât se măresc, cu atât devin mai lacome la mâncare. Astfel frunzele pomilor înpușinându-se, se micșorează hrana zilnică de care poamele au trebuință în creșterea lor, din această cauză poamele se vor ofili, sbârcai sau chiar se vor usca și vor cădea de pe crăcuțele pe cari la început se adăposteau și se nutreau cu hrana preparată din frunze. Se știe că orice plantă se hrănește prin frunze și rădăcini rădăcinele prin perii sugători, trimit la frunze hrana brută, pe care frunza o preface în hrană bună, de care toate părțile pomului cași roadele au trebuință în creșterea lor.

La culesul cuiburilor de omizi în timpul iernei, sau pela

începutul primăverii, ori câtă bunăvoință vom avea de a le culege, cu toate acestea, cuiburile așezate pe ramurile tinere, sub formă de *inel*, pe cari sătenii noștri le numesc somnișori, ne pot scăpa din vedere unele, cu atât mai mult, cu cât aceste cuiburi de omizi au tocmai culoarea ramurei pe care sunt așezate, pe de altă parte unele au o lungime mai mare, altele mai mici. Din acest punct de vedere, la darea frunzelor pe pomi, cași în creșterea lor, trebuie să fim cu multă băgare de seamă, ca să nu fie mâncate de omizi, provenite din cuiburile neculese la timp. Ar fi păcat ca aceste ființe, ce aduc atât de mare rău pomilor, să se lase în voia întâmplării, pe socoteala pomilor și în paguba noastră, ca să crească și să se înmulțească din ce în ce mai mult.

Fiecare agricultor care-și dă bine seama de meseria lui, de schimbările timpului de pe o zi pe alta, trebuie să silească cu semănătura de porumb, ca până la 23 Aprilie st. v.; să se isprăvită, dacă din cauza timpului n'a putut face această lucrare mai curând din cauza timpului.

Numai astfel agricultorul se va putea aștepta la o mai bună recoltă dela semănătura de porumb făcută la timp și în bune condițiuni, cași dela alte semănături de primăvară. Să lăsăm răul obicei, mai cu seamă în ce privește semănătura de porumb, «că mai e timp». Vorba că mai e timp, micșorează totdeauna producțiunea porumbului, cași a altor plante agricole, când nu s'a semănat atunci când trebuiau semămate și într'un pământ bine lucrat.

Noi credem că nu va trece mult pentru a se lăsa cu totul uitărei voba că mai e *timp*, din obiceiul sătenilor noștri; de oarece în multe părți ale țării sătenii sunt constituiți în *obștii sătești*, cari sunt conduse, după cum se știe, de tinerii agronomi cu destulă știință și experiență și în acelaș timp, fiind pătrunși de datoria lor, vor ști să influențeze numai în bine asupra sătenilor spre a le mări avutul lor, prin lucrările câmpului făcute la timp.

Prin mărirea avutului, se va mări morala, cași partea economică a satelor.

Starea timpului și a semănăturilor

De pe la 20 Martie st. v., timpul devine mai umed și friguros. Dela această dată și până pe la începutul lunei Aprilie st. v., cad ploi destul de mari, pe lângă ploi, în localitățile muntoase, cași în părțile de jos ale Moldovei, a

căzut zăpadă. Ploaia, în căderea ei fiind liniștită, în mare parte a putut fi înmagazinată în pământ, aducând mult bine semănăturilor de toamnă, cași celor de primăvară făcute în luna Martie, cași în această lună, cari se găsesc într'o creștere mai mult decât luxoasă, în urma acestor ploii. Deși în urma acestor ploii, vântul crivăț, a bătut cu destulă putere, cu toate acestea pământul fiind aproape acoperit de tinerele plante, uscarea pământului la suprafață s'a făcut cu mai multă greutate, ca în pământul neșemănat. Putem zice că cu toată bătaia vântului «crivăț», în pământ se găsește destulă apă trebuincioasă la creșterea semănăturilor de toamnă cași a celor de primăvară semăntate mai de timpuriu, sau ceva mai târziu, în această lună. În ceea ce privește livezile naturale, cași cele artificiale, nu lasă nimic de dorit. Același lucru putem spune și despre podgorii, cari au dat dejă lăstari tineri și au ajuns în creșterea lor de vre-o câțiva centimetri. Acum se poate ști mai bine care din vițele neîngropate au degerat în timpul iernei; putem spune că a degerat numai acele coarde cari au fost mănate și lemnul n'a fost destul de bine copt.

V. S. Moga.

Târgurile noastre și târgurile străine

Afacerile cu cereale, cași prețurile până la această dată, nu lasă nimic de dorit; cu toată micșorarea de preț la grâu, în târgurile americane și cu toată recolta abundentă a grânelor din Indii.

Iată prețul mijlociu cu care s'au vândut produsele noastre la Brăila, dela 1 Aprilie până la această dată.

Grâul, suta de kgr. s'a vândut	cu 16—18 lei,	10 ct.
Porumb	idem	cu 11—12 » 40 »
Orzul	idem	cu 11—12 » 40 »
Secara	idem	cu 11—12 » 10 »
Ovăzul	idem	cu 10—11 » — »
Meiul	idem	cu 10 » 50 »
Fasolea	idem	cu 21—22 » 30 »

La târgul din București (Obor)

Grâul, suta de kgr. s'a vândut cu	17 lei și 25 cent.
Secara idem	cu 13 » » — »
Orzul idem	cu 12 » » 50 »
Ovăzul idem	cu 10 » » 15 »

Prețurile, în unele târguri rămân neschimbate, în altele tind spre micșorare. Astfel la târgul din Paris, grânele indigene s'a vândut cu 26—27 lei și 50 cent.; cele străine cu 19—20 lei și 50 cent.; secara cu 17 lei și 50 cent.; orzurile cu 17—20 lei și 50 cent. Ovăzurile indigene cu 18—22 lei și 50 cent.; cele străine cu 19—21 lei și 40 cent.; porumbul cu 18 lei; făina cu 36—39 lei; fasolea cu 32—36 lei; mazărea cu 32—38 lei și linteaa cu 35—54 lei.

În Germania la Hamburg, grâul s'a vândut cu 19 lei și 13 cent.; secara cu 13 lei și 45 cent.; orzul și ovăzul cu 14 lei.

La Berlin, grâul s'a vândut cu 25 lei; secara cu 19 lei și 37 cent.; orzul cu 14 lei și ovăzul 19 lei și 96 cent.

La târgul din Belgia, grâul s'a vândut cu 18—19 lei; secara cu 13—14 lei; orzul cu 16—17 lei și ovăzul cu 17 lei și 50 cent.

La târgul din Viena grâul s'a vândut cu 25 lei; secara cu 21 lei și 50 cent.; orzul și ovăzul cu 16 lei și 25 centime.

La Budapesta grâul s'a vândut cu 24 lei și 36 cent.; secara și ovăzul cu 18 lei; și orzul 16 lei.

La Milan (Italia), grâul s'a vândut cu 27 și 30 cent.; secara cu 19 lei și 10 cent.; orzul cu 21 lei și ovăzul cu 18 lei.

La Geneva (Elveția), grâul s'a vândut cu 22 lei și 50 cent.; secara cu 18 lei și 75 cent.; orzul cu 17 lei și 50 cent. și ovăzul cu 18 lei și 25 cent.

La Chicago, grâul s'a vândut cu 16 lei și 85 cent.; secara cu 17 lei și 22 cent.; orzul cu 14 lei și 88 cent. și ovăzul cu 9 lei și 38 cent.

V. S. Moga.

SOLDATUL MILOS...

(DUPĂ ALȚII)

Sosiseră și anul acesta Paștile, cu toate bucuriile, cu toate dorințele, dar și cu toate amărăciunile ce așteaptă pe bieții oameni. Eră vreme aspră, ploae mărunță și rece ca ghița. Lumea inse furnică, alergând din prăvălie în prăvălie, pentru tot soiul de cumpărături. Se bucurau copiii, se'nveseleau părinții că, în sfârșit, trei zile sfinte vor putea trăi nedespărțiți, cu toții la un loc, mai buni, mai iubitori în aceste zile sfinte, cari ne amintesc că Iisus s'a jertfit din iubire de oameni, zicându-ne: «Iubiți-vă unii pe alții. Porunca aceasta încheie legea și proorocii».

În aceste zile sfinte, generalul, om cu inimă de aur, s'a gândit și la bieții soldați dela Pulberăria Armatei, și-a zis: «Sânt Paști, să le fac bucurie». Le-a trimis, pască, ouă roșii, cozonaci, mezeluri și miel fript!

În oada de gardă e cald, masa e plină cu tot soiul de bunătăți. Soldații s'au răpezit la bisereca din apropiere la înviere. Numai Gheorghe Vâzdoagă, care eră de rând, umblă cu pași grăbiți în jurul clădirei. Măinile ude îi înghețau de frig. Când, la miezul nopței, auzi sunând clopotele de înviere, deodată, cu mintea se pomeni în satul său din fundul Moldovei. O vedeă pe maică-sa, bătrână, cu ștergarul alb ca helgea, pe soru-sa Ilinca, îmbrăcată de serbătoare, ducându-se cu pască și ouă roșii la bisereca din deal. Ce lumină și câtă sfințenie la sfânta înviere! Ce veseli erau flăcăii, ce frumoase fetele din satul lui! Pe urmă, cum bătrâna, întorcându-se acasă, taie felii din cozonacul cel mai frumos, oftează și zice: «Numai, bietul Gheorghe face Paștele între străini! Poate n'are nici de unele, dragul mamei. Și-i așa departe!». Aceste gânduri i-au umplut ochii de lacrimi.

Se mai gândește la tovarăși, cari stau în odae, beau și mănâncă; dar se mângâie că tot or să-i lase și lui din darurile generalului.

Pe drumul din preajma pulberăriei tocmai se apropie un bătrân zgribulit. Tușește și tremură de frig. Se vede că merge să capete de Paști pomană în vreun sat cu oameni mai miloși.

— Hristos a înviat! — zice el.

— E frig, voinice și greu de cel bătrân! Jos în vale mă rugai la cazarmă să mă încălzesc. Dar azi, flăcării au surzit! Ce le pasă de un biet bătrân?

Lui Gheorghe i se făcù milă și-l imbie:

— Vino ici în gheretă. Uit'te mantaua; încălzește-te. Mie tot mi-i greu cu ia la umblat.

— Până mă încălzesc eu, răpezi și tu în vale, dacă vrei să mai apuci o îmbucătură de mâncare și-o gură de vin. Pe-așă vreme numai vine el nime cu inspecția.

— Să fie mama și Dumnezeu acolo, tot n'ași lăsa slujba! Zicând astea, l-a învălit bine pe bătrân, ghemuindu-l înlăuntrul. A mai trecut ca vreun ceas și Neculae sătul de mâncări bune și de băutură veni la schimb. Bătrânul dădu mantaua lui Gheorghe, zicând:

— Ține, tinere, mantaua. M'am întrămat de-ajuns. Dumnezeu să-ți dea în totdeauna inimă bună!

Gheorghe porni răpede la cazarmă. Când a intrat în odaie, ce să vază? Tovarășii dormiau duși; iar pe masă numai fărimituri, sticle goale, hârtii motololite! Nemic. Gheorghe oftă, gândind la lăcomia și reutatea oamenilor, cari făgăduiseră să-i lase și lui parte mare. Flămând și ostenit își aduse aminte că aveă în buzunarul dela mantă vre-o doi pesmeți; oftă din nou, gândind la cei de-acasă, la bucuria cu care făcea în alți ani Paștile cu ai săi. Scotoci buzunarul în neștire, cu mâna altuia, și în loc de pesmeți, scoase o pungă. O deschide și află în ea doi poli, un bilet de drum de fier, dus și întors, și carte de voe pentru zece zile, iscălită de general!

Gheorghe remase deodată uimit, pe urmă chiui de bucurie strigând:

— Trăească domnul general! Mă miram eu cu cine seamănă la glas moșneagul!

Neculcea.

Către abonații noștri

Au trecut deja șapte luni din al XIV-lea an. Rugăm dar pe prietenii noștri să ne trimită prin mandat postal costul abonamentului, scutindu-ne de marile cheltueli ce necesită trimiterea spre încasare a chitanțelor prin postă. Li mai rugăm să stărue a face noi abonați, încunoștințând pe cei ce ar dori să se aboneze. că vor primi revista, numai dacă vor trimite odată cu cererea de abonament și costul abonamentului de 5 lei pe an.

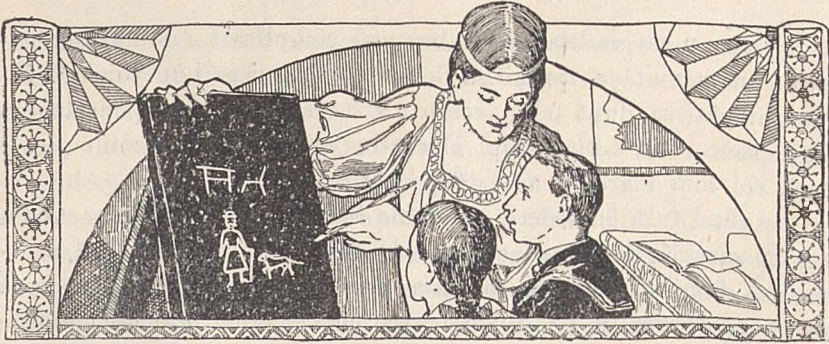
Reamintim prietenilor și abonaților noștri, că cine ne face cel puțin **cinci** abonați din nou, pentru anul curent, și trimete banii odată cu numele lor, are dreptul la un abonament gratuit, fie pentru biblioteca școlii, fie pentru parohie, cerc literar, etc.

Pentru elevii și absolvenții de școli primare din comunele rurale, reducem abonamentul la **patru** (4) lei pe an, fie că se abonează unul singur, fie o grupă de mai mulți inși la un abonament. Cererea de abonament în acest caz trebuie făcută prin dirigintele școlii, prin preot sau prin notar. Noii abonați cari ar dori să aibă revista dela începutul anului, să arate aceasta pe cotorul mandatului prin care trimiț banii.

În tot cazul, cererea de abonament trebuie neapărat însoțită de plată, altfel nu se va satisface. Abonamentele se fac și se plătesc numai pe un an întreg.

Regularitatea cu care de 14 ani apărem, bogatul material ce am publicat în acest timp și numărul cel mare de ilustrațiuni ce dăm în fiecare număr, sunt o garanție că revista este așezată pe baze solide și că se bucură de sprijinul și de încrederea tuturor.

ADMINISTRAȚIA

ACTIVITATEA SOCIALĂ

A

PREOȚILOR ȘI INVĂȚĂTORILOR

Subiecte pentru conferințele lunare ale corpului didactic primar

Îndrumarea copiilor

În înțeles larg, copilul primește îndrumări de cum se naște până ce-ajunge și el a lua parte ca om gata în societate. Ba, mai mult, toată viața primim îndrumări, toată viața învățăm, și, din nefericire, murim tot neînvățați sau tocmai când am început a ne da seamă binișor de rosturile lumii.

În societățile vechi, selbatece și în cele barbare chiar, copiii își primeau îndrumările, își făceau pregătirea pentru viață, văzând băieții ce fac tată-so și frații mai mari, cum și ceilalți bărbați din trib. Fetele, din partea lor, aveau pildă în munca și îndeletnicirile mamei, a surorilor mai mari și ale celorlalte femei.

Întâiu privind, apoi făcând ca și cei vrâstnici, în joacă, mai apoi ajutându-i la îndeletnicirile lor, copiii și tinerii se pregăteau pentru viață. De altfel așa se petrec lucrurile la animale și nu e nici o minune să se fi petrecut așa la oameni.

Dar, cu cât societatea a ajuns mai complicată, cu atâta pregătirea pentru viață a trebuit să fie mai lungă și mai anevoioasă. Fi-rește, pregătirea după felul vechiu n'a încetat și se face și astăzi, în mare parte, într'acelaș chip. Dar din ce în ce mai mult școala joacă rol mai mare în această pregătire.

Având însă în vedere că școala îndeplinește numai o parte din această sarcină, că alături cu ea — ba chiar și înainte și după ea — lucrează familia, biserica, armata și societatea întregă, urmează nevoea ca școala să fie în înțelegere cu celelalte întocmiri sociale și mai ales cu familia, precum s'a arătat în acest Buletin în mai multe articole.

De asemenea școala nu trebuie să uite zicătoarea atât de înțeleaptă a strămoșilor noștri: *Vita mon scholae discimus* (Pentru viață, nu pentru școală învățăm).

Școala din zilele noastre ține seamă de această menire a ei, nu face ca în vrâsta de mijloc, când lucră, ca și cum tinerii s'ar fi pregătit să fie călugări, nu cetățeni.

Neapărat școala trebuie să aleagă din toate păturile sociale pe cei înzestrați cu minte mai puternică și mai ageră, cât și pe cei cu talente deosebite pentru arte. Societatea are cel mai mare interes a ajuta să ajungă la cârma ei, între călăuzi, pe cei mai bine înzestrați dintre cei cari o alcătuiesc. Dar greșeala cea mai mare ar fi să deștepte ambiții și poftă mai pe sus de puterile inșilor, căci fi nenorocește pe viață pe ei și pe ai lor. În orice îndeletnicire, pe orice treaptă socială s'ar afla cineva, își poate face rost, dacă își va da seamă de împrejurări, dacă va fi harnic, strângător, dacă își va cunoaște drepturile și datoriile. E mult mai bine să rămâe copilul în pătura din care fi sunt părinții, decât să se încordeze a se urcă prea sus, cu primejdia de a nu izbuti. Ridicarea unor inși dintr'o pătură în alta mai de sus, — afară de cazuri excepționale, — trebuie să se facă în cursul mai multor generații, cari treptat-treptat să se ridice prin muncă, economie și înfrânarea patimilor.

Deci, datoria școalei este a nu îmboldi pe copii prin ambiție, să năzuiască prea sus, ci să caute a fi oameni muncitori și cetățeni folositori în categoria din care fac parte. Cu atâta mai mult e de nevoie această lucrare a școalei, cu cât părinții se'nșeală prea ades și fac jertfe nepotrivite cu puterile lor spre a-și ridică prea sus copiii.

E foarte greu a da altă îndrumare copiilor decât aceasta: de a-și urmă meseria părinților. Dar pentru cei cari au talente

deosebite, neapărat, datoria școalei, în înțelegere cu părinții, e de a-i îndruma către carierile cele mai potrivite, unde se cer muncitori și specialiști.

Pentru toți însă sunt câteva măsuri de folos, oricari ar fi profesia ce ar îmbrățișa în viață.

Așa e curățenia trupului și a sufletului, hrana potrivită, somnul, munca, jocul, la vremea lor, cu îndeplinire, dar și fără exagerație. De asemenea, în orice meserie sau profesie, omul are nevoie de simțuri cât mai agere și mai exercitate. De aceea școala trebuie să facă pe copii și tineri a-și exercita văzul, auzul, pipăitul, simțul muscular, simțul de echilibru, mirosul și gustul.

În orice meserie sau profesie e nevoie de judecată sănătoasă, sprijinită pe observație; deci copiilor învățătura trebuie să le fie gimnastică minții. Patimile întunecă judecata iar judecățile greșite duc la pagube, la nenorociri și chiar la moarte. Datoria școalei este a deprinde pe copii, a fi mai pe sus de patimi și interese, a-i face să vadă și cunoască adevărul, chiar dacă nu le vine la socoteală.

Deprinderea cu munca regulată, cu disciplina minții și a inimei, cu înfrânarea patimilor, le va fi mai de folos decât orice în viață.

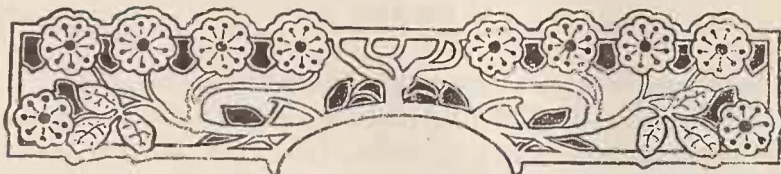
Munca manuală trebuie să slujească atât pentru a le însuși respect față de cei ce muncesc; dar și spre a le da cunoștinți adevărate despre lucruri și însușirile lor, despre legile naturei, despre chipul de a ne folosi de ele și a ni le supune nevoilor noastre.

În școală copiii și tinerii trebuie să învețe, să capete cunoștinți; dar, mai pe sus de toate, să se învețe a învăța, să capete metoda de-a afla ce le trebuie prin observațiile lor sau folosindu-se de ale altora.

În sfârșit îndrumarea către anume îndeletnicire în viață,—care trebuie să fie încoronarea și țelul creșterii și învățătorei,—e partea cea mai grea, mai ales într'o societate complicată, în care prea ades ești nevoit să-ți agonisești viața cu îndeletniciri la cari nici n'ai visat sau pentru cari ți-ai descoperit dragoste și pricepere, foarte târziu.

Pentru această îndrumare, cea mai sîrguitoare lucrare împreună a familiei cu școala,—la noi și cu statul,—este de cea mai mare nevoie.

N.

• STATUTELE
ASOCIAȚIUNEI CULTURALE „LUMINA ȘI SĂNĂTATEA NOASTRĂ“
DIN
COMUNA COLIBAȘIU-ROMANAȚI, G. STREJEȘTI

Art. 1. — Se înființează în Comuna Colibașiu-Romanați o asociație culturală cu numele „Lumina și sănătatea noastră“.

Art. 2. — Scopul acestei asociațiuni este: de a îndrumă pe tineri pe deoparte la cultivarea intelectului, prin citiri de publicațiuni folositoare (reviste, lecturi, ziare): iar pe de alta de a-i desbăra de băuturile alcoolice, prin înființarea unui local unde să se găsească băuturi antialcolice, răcoritoare în timpul verii (limonadă-dulceață), etc., și calde în timpul iernei, (ciai, cafea), etc.

Art. 3. — Numărul membrilor acestei asociațiuni este nelimitat, însă de cel puțin 10 (zece).

Art. 4. — Fiecare locuitor din comună poate fi membru în asociațiune, cotizând cu o sumă de cel puțin 0.50 bani lunar.

Art. 5. — Nu pot face parte din asociațiune: *a)* acei cari sunt vicioși și *b)* acei cari nu-i admite consiliul de administrație (scandalagii, etc).

Art. 6. — Se esclud din asociațiune: 1) acei cari se vor dovedi că lucrează contra scopului asociațiunii, 2) acei cari vor căpăta vreun viciu, și 3) acei cari nu și-au plătit cotizațiunea pe cel mult 3 luni expirate.

Art. 7. — Se poate acordă o lună după expirarea termenului de 3 luni, însă cu un adaos de 10⁰/. Dacă nici după această ultimă lună nu se va achită cotizațiunea, membru va fi esclus din asociațiune.

Art. 8. — Orice membru esclus pentru neplata cotizațiunilor, poate reintră din nou în asociațiune, cu condiția de a plăti cotizațiunea rămasă în restanță cu un adaos de 20⁰/, plus plata nouilor cotizațiuni, anticipativă. Membrii excluși cum și cei retrași de bunăvoie pierd orice drepturi la asociațiune.

Art. 9. — Fondurile asociațiunei vor fi: *a)* din cotizațiunile membrilor, *b)* donațiuni, *c)* serbări populare date de asociațiune, *d)* diferite taxe.

Art. 10. — Aceste fonduri vor fi conduse de un consiliu de administrație ales de majoritate și care la început în primii 2 ani, va lucra gratis.

Art. 11. — Din aceste fonduri, consiliul de administrație, va putea închiria local, face mobilier, plăti publicațiuni, și orice alte cheltueli necesare bunului mers al asociațiunii.

Art. 12. — Cărțile și orice publicațiuni, cumpărate sau donate asociațiunii vor forma o bibliotecă populară, bine întreținută, și pusă la dispoziția membrilor asociațiunii, absolut gratis.

Art. 13. — Ele vor putea fi puse și la dispoziția acelor care nu sunt membri, în schimbul unei taxe fixate de consiliul de administrație.

Art. 14. — Publicațiunile vor fi citite absolut, numai în localul asociațiunii, și în nici un caz ele nu se vor da acasă.

Art. 15. — Nu se va putea face în localul asociațiunii, petreceri cu băuturi alcoolice, nici jocuri la noroc.

Art. 16. — Se vor putea organiza însă (și aceasta când asociațiunea va dispune de fond), jocuri de dibăcie, popici, biliard, etc.

Art. 17. — Serbările populare ce se vor da de asociațiune, vor fi cu caracter moral și instructiv. Ele se vor da cu beneficiu, în folosul asociațiunii. Cheltuelile de organizare, nu vor fi în nici un caz mai mari de 50% dintre care 20% organizatorilor

Art. 18. — Membrii asociațiunii vor putea beneficia de o reducere de $\frac{1}{4}$ din taxa de intrare și aceasta când ei vor fi în curent cu plata cotizațiunilor.

Art. 19. — Organele de administrațiune ale asociațiunii sunt: Consiliul de administrație, comisia cenzorilor, un casier și un secretar.

Art. 20. — Consiliul de administrație, se compune din 6 membri dintre care unul va fi președinte și altul vice-președinte.

Tot dintre ei se va putea alege casierul și secretarul.

Art. 21. — Indatoririle consiliului de administrație sunt:

I. Pentru Președinte

a) A se interesa de bunul mers al asociațiunii.

b) A ordona sumele necesare asociațiunii, în limitele budgetului.

c) A interveni pe lângă persoane doritoare de a face donațiuni, cu cărți, reviste, ziare, etc.

d) A rezolvă orice cerere de intrare în asociație.

e) A închiria local și a procura mobilier.

f) A reprezintă societatea în justiție și în fine el va fi sufletul asociațiunii în orice întreprindere și în orice afacere.

Indatoririle prevăzute la alineatul *d*, *e* și *f*, nu le va putea face decât cu asentimentul consiliului de administrație.

II. Pentru Casier

a) A încasă sumele prevăzute din cotizațiuni, donațiuni, serbări și orice alte sume venite asociațiunii, eliberând recipisă, dintr'un registru chitanțier.

b) A plăti orice ordonanță venită dela președinte, sub luare de compturi justificative, formând un dosar special.

c) A păstră orice avere a asociațiunii, în numerar sau acte până la suma de 50 lei.

d) Sumele mai mari de 50 lei, se vor vărsa la Banca populară din localitate, spre a se fructifica până la întrebuințare.

e) A luă parte la desbaterile consiliului de administrație și a-și da părerea în orice afacere.

III. Pentru Secretar

a) A ține toate celelalte scripte ale asociațiunii ca: Registru de intrare și ieșire; biblioteca; conturile ziarelor și publicațiunilor, etc.

b) A luă parte la toate desbaterile consiliului de administrație, dresând procese-verbale în condica de ședințe și a-și da părerea în chestiunile ce i se cer.

c) A ține ordinea în aranjarea bibliotecii, și a-și da seama de toată averea (afară de numerar), asociațiuni, raportând lipsurile de orice soi.

d) A fi cu ochii ațintiți asupra bunului mers al asociațiunii, conducându-se de impunerile ordonate de președinte.

Art. 22. — Afară de aceste îndatoriri, întreg consiliul de administrație va fi dator: *a)* A formă în fiecare an bugetul, pentru anul viitor și a-l supune aprobării adunării generale în sesiunea de Ianuarie a fiecărui an. *b)* A formă bilanțul general de veniturile și cheltuelile asociațiunii cel mai târziu până la 31 Decemvrie a fiecărui an.

Art. 23. — Toți membrii consiliului de administrație, vor fi responsabili de răul mers al asociațiunii, constatată că ar fi din neglijența lor.

Art. 24. — Comisia censorilor se compune din 3 membri și 3 supleanți.

Ei au îndatorirea de a controla consiliul de administrație odată pe trimestru, dresând un Proces-verbal.

Art. 25. — Adunarea generală se va întruni odată pe an, în cea d'întâi Duminică după 15 Ianuarie a fiecărui an și va avea însărcinarea:

1. De a ascultă raportul consiliului de administrație și al censorilor, de expunerea mersului asociațiunii pe anul expirat.

2. A da descărcare consiliului de administrație de gestiunea sa.

3. A aviză asupra măsurilor de interes general propuse de consiliul de administrație.

4. A aprobă budgetul de venituri și cheltueli.

5. A alege prin tragere la sorț a $\frac{2}{6}$ din membrii consiliului de administrație.

Art. 26. — Asociațiunea nu se va putea desface, dacă cel puțin 10 nu voesc. În caz de desfacere, toată averea sa se va donă școalei din localitate.

Prezentul statut s'a făcut azi 15 Fevruarie 1911, și s'a aprobat de subscriși cu unanimitate de voturi.

Președinte, A. Popescu.

Secretar, A. Diaconu.

MUZEE ȘI EXPOZIȚII ÎN BUCUREȘTI

Muzeul Simu — Deschis publicului Duminicile și Joile dela 11 ore a. m până la 3 p. m.

Ateneul român (vizitarea localurilor și colecțiilor sale). — Deschis în fiecare zi, 9—12 dim. 2—4 d. a. Taxa de intrare 50 bani.

Muzeul etnografic și de artă națională (Monetăria Statului, șoseaua Kiseleff). — Deschis Joia și în zilele de sărbătoare dela orele 10 dim. până la 5 d. a.

Muzeul de antichități (Universitate). — Deschis Marți, Joi, Sâmbătă și Duminică dela 10—1.

Muzeul zoologic (șoseaua Kiseleff). — Deschis Duminica și sărbătorile dela 10 dim. — 4 d. a., și Joia dela 1 a. m. — 3 d. a.

Muzeul de lcoane (Casa Bisericeii). — Deschis Joia, dela 3—5.

„Artă” (Strada Lascar Catargiu, 17). — Expoziție permanentă de pictură, sculptură și atelier artistic de fotografiat.

Biblioteca Academiei Române. — Pentru cărți tipărite, este deschisă dela 8 dimineața până la 6 seara; pentru manuscrise și documente, dela 8—12 și dela 1—6.

C R O N I C A

Cercuri culturale

La 16 Ianuarie 1911, s'a ținut cercul cultural la școala din *Perieni*. Lume multă, nu numai localnici, dar și din sate megieșe și din orașul Bârlad.

În ședința intimă vorbește d. *Gheorghe Popescu*, institutor, *Perieni* și președinte al cercului cultural despre: „*Importanța lucrului manual în școala primară*“.

D-sa arată că lucrul manual a fost introdus chiar de către Pestalozzi în școlile elvețiene. Germania și apoi Austria au imitat sistemul lui Pestalozzi. Noi Românii am împrumutat practicarea lucrului manual dela frații tranșcarpatini, unde chiar au fost trimeși învățători ca să-l deprinză și să-l transporte la noi. După aceea s'au organizat cursurile de lucru manual oficiale spre îndrumare și astăzi rari învățători să nu cunoască una sau două specialități.

Recomandă ca în școală să se introducă specialitățile cele mai în legătură imediată cu trebuințele săteanului ca: împletitul paiului pentru pălării, a coșurilor din nuiele și din papură, a rogojinelor, etc. Scopul lucrului manual nu e de-a transforma școala în atelier, ci ca mijloc recreativ, ca dezvoltare a gustului pentru meserii și ca mijloc pentru săteni de-a aprecia mai de aproape școala, căci fondul cărței mai rari, îl înțeleg!

E de părere a se da trei $\frac{1}{2}$ de zi consecutive pe săptămână lucrului manual; iar pentru îndrumarea mai departe a învățătorilor e de părere ca învățătorii cari au urmat cursurile oficiale de lucru manual să arăte colegilor lor prin anumite întruniri, căci Statul a făcut cheltueli pentru interesul general al școalei; iar nu ca interes personal.

Pentru lucrul de mână la fete opinează a se predă ce e în legătură cu nevoia simțită la sat și anume: confecționarea hainelor țărănești, căci sătencile pregătesc materia, iar la confecționat plătesc atât cât a cumpărat și materia.

Fiecare copilă la absolvire să știe a croi cămăși, polci, anteree, sumane, etc. Să lăsăm la o parte spaima surmenajului și nepotrivirii cu etatea. Aceasta ar fi un mijloc ca fetele să frecventeze școala în măsură ca și băeții.

Mai vorbește învățătorii Nicolae Dima și Vasile Ifrim, și ajung la aceiași concluzie.

După amează ședința publică se deschide prin „Imnul Regal“ cântat de către elevii școalei, după care d. *Gheorghe Popescu*, pune în evidență importanța întrunirilor pentru săteni, alungându-le urâtul în zile de neocupație, scurtându-le drumul localurilor unde se plănesc toate relele. Explică sătenilor că cu înființarea obștiei fiecare are pământ îndeajuns, deci le recomandă hărnicia, chibzuință și știință în cultură, iar acestea le pot căpăta și la cercurile culturale.

D. Nicolae Dima, Mireni, vorbește despre „*Părinți, copii și învățători*“. Prin exemple luate dela alte viețuitoare demonstrează cât trebuie să se intereseze părinții de copiii lor. Ajunge la concluzia că pe cât e de fericit un părinte care are copiii bine crescuți, pe atât e de nenorocit cel ce are copii rău crescuți și fără direcție.

Corurile: „Pe al nostru steag“, „Hora ostașilor români“, „Plugar și oștean“, „Oaspeții primăverii“ și „Marsilieza română“, executate de elevii școlii, sub conducerea d-lui George Popescu, au transportat pe asistenți în sferele lipsite de necazurile omenești; apoi recitățile reproduse cu ton natural și fiind și în raport cu vremea iernatică, au plăcut mult.

D. Aurel Comănescu, agronom, vorbește despre: „*Arăturile adânci și creșterea vitelor*“, ajungând la concluzie că, numai muncind după știință și crescând vitele după regulile zootehnice, vom putea spune că progresăm, altfel săteaul va fi iarăși nevoit a se întoarce la sapa cea atât de anevoioasă.

S'a jucat piesa „Muncitorii“ (de Neamțu) de către elevii școlii; iar absolventul N. M. Cozma a jucat cântoneta „Herșcu Boccegiul“. Ambele reușite pe deplin au produs adevărată mulțumire sufletească publicului.

Incheie d. George Popescu, recapitulând cuprinsul cuvântărilor, că numai urmând sfaturile oamenilor de bine, punând în practică regulile științei și dând o deosebită atențiune creșterii copiilor vom contribui la întărirea României viitoare.

După aceasta publicul se retrage în marșul național „Deșteaptă-te Române“.

Reușita se datorește în cea mai mare parte d-lui Gheorghe Popescu, dirigintele școlii, care în timp de 25 ani de când e la această școală, n'a știut decât a-și face datoria cu prisosință.

Dorim multora la fel! . . .

Georgeta Palade

învățătoare.

În ziua de 20 Martie 1911, s'a ținut cerc cultural cu învățătorii și preoții din plasa Constanța la școala din „Cara-Murat“. Până la orele 10 a. m., au fost cu toții la biserică, unde împreună cu elevii școlii au făcut cor frumos și dat răspunsuri la Sf. Leturghie.

Dela orele 10—12 a. m., s'a ținut la școală ședință intimă, unde a vorbit d. învățător C. Șeitan, despre „*Influența școlii asupra familiei*“. Subiect foarte bine dezvoltat și susținut, având loc și discuții colegiale. Până la orele 2 p. m., au fost liber și toți au luat masa la colegul Constandin Cornescu. La orele 2, s'au deschis ședința

publică în fața unui public foarte numeros că n'aveau loc., sub președenția d. învățător C. Cornescu și de onoare, a preotului I. Popescu. După cântarea de primire „Salutul“ vorbește întâiu preotul I. Popescu, despre „Virtutea cumpătării“. Frumos și potrivit subiect, la timp. Al doilea a vorbit d. M. Perianu, învățător din Pazarlia, despre: „Frica ce capătă unii copii din cauza greșelilor în educație“. Iarăși frumos și bine dezvoltat. Al treilea vorbitor, d. I. Predescu, învățător din com. Carol I, despre: „Sfaturi pentru cultivarea grădinelor, cu zarzavaturi“, subiect bun și potrivit.

Elevii școlii au executat cântece frumoase ca „Imn către Patrie și Tron“, „Rodica“, „Pe al nostru steag“, „Românașul“, „Doina“ ș. a., sub conducerea d-șoarei M. Popescu și Iulia Cornescu, care au pus pe elevi de au recitat și poezii frumoase și bine spuse, așa că lumea ascultă cu multă dragoste.

La sfârșit d. Președinte face rezumatul celor vorbite și în-deamnă pe toți a primi ca bune cele spuse și a le urmă.

La cerc a luat parte și d. primar Ion V. Popa și membrii băncii populare „Mircea cel Bătrân“. Tot acuma s'a distribuit și 18 haine și rochițe la 18 fete sărace și 16 perechi ghetete la 16 băieți săraci dela școală, date din partea băncii populare de sub conducerea d-lui Ștefan Blebea, ca președinte, a d-lui Constatin Șeitan, ca casier contabil și d-lui P. Sasu, membru cari, în dragostea ce au avut de a veni în ajutorul copiilor săraci, au făcut acest mare act, pentru care merită laude.

Un asistent.

Sfințirea unei biserici

Astăzi 20 Martie s'a sfințit cu mare pompă biserica cu hramul Sf. Nicolae din comuna Provița-de-jos. Încă din zori pelerinajul sătenilor și sătencilor din comunele vecine, făcea ca să se prezinte satul într'o haină de mare sărbătoare. Serviciul oficiat de părintele protoereu al județului, înconjurat de un numeros cler. Preotul, D. Săvulescu din Buștenari, a ținut o prea frumoasă cuvântare înainte de începerea sf. Liturghii După terminarea sf. Liturghii au vorbit d-na Eleonora Georgescu și părintele Ștefan Iordănescu protoiereu. Printre preoții slujitori au remarcat: Protoereul Ștefan Iordănescu, sub-protoerul Gh. Dumitrescu; D. Săvulescu, proestos,

Irimia Popescu, proestos și M. Martinescu; D. Baziliu Ocina, Gr. Popescu, Alexe Melicescu din Provița; V. Nicolau, Pr. Voiculescu, etc.

Corul unit al școalelor din localitate au dat răspunsurile sfintei liturgii. Restaurarea se datorește energicului și cucernicului preot paroh Gr. Popescu, precum și prea marei stăruințe a epitropilor Petre Georgescu și C. Voiculescu.

Ce face credința!!!

Har. Grigorescu-Provița.

Activitatea filialelor societății ortodoxe

În ziua de 3 Aprilie, s'a ținut în comuna Buștenari, la filiala societății ortodoxe naționale a femeilor române, obișnuita ședință. Părintele D. Săvulescu, a vorbit despre: „Cum s'a răspândit creștinismul la Romani“. D-l Har. Săvulescu, învațător, despre „Rolul părinților în educație“. La sfârșit, d-na Ana Luca a mulțumit onor. publicului.

Au fost și discuțiuni intime, asupra direcțiunii noi a activității sociale.

A P E L

Voind a înființa o bibliotecă pe lângă această școală, unde sătenii doriri de cultură să-și lumineze și înainteze cunoștințele căpătate în școală, rog respectuos, pe d-nii autori de cărți, librari, editori, și pe toți oamenii de bine, să binevoiască a trimite pe adresa subsenatului, obolul d-lor.

Diriginte, C. Rădulescu
Scurtești-Stănțești, jud. Buzău.

„VICTORIA“

Societate anonimă de asigurări generale și reasigurări

IN BUCUREȘTI

Dirjecțiunea Generală: Bulevardul Academiei No. 10

CAPITAL STATUTAR LEI 5.000.000

ÎNTÂIA EMISIUNE LEI 1.000.000

Societatea asigură: a) contra pagubelor cauzate de Incendiu și Explozie, precum și în contra Tempestei și Ciclonului; b) asigurări asupra Vieței și Rentei viagere; c) contra pagubelor de Transport maritim fluvial și terestru; d) contra pagubelor cauzate de Grindină la cereale și vii; e) contra accidentelor corporale și a consecințelor răspunderii civile; f) contra pagubelor provenite din Mortalitatea vitelor; g) contra spargerii oglinzilor, geamurilor și firmelor de cristal, etc

Societatea „Victoria“ asigură în mod gratuit clădirile în construcțiune până la punerea acoperișului, iar informațiuni mai detaliate a se cere Direcțiunii societății.

Reprezentanța generală—București, str. Karagheorghevicl 3

BANCA POPULARĂ „LIBERTATEA“

Iniințată la 1 Ianuarie 1907, în comuna Cerașu. Are 555 societari și 72 depunători. Cercul băncii cuprinde comunele Cerașu, Drajna-de-Sus, Drajna-de-Jos și Râncezi

*Bilanț general încheiat la 31 Decembrie 1910,
cu repartizarea beneficiilor*

Activ			Pasiv		
	Lei	B.		Lei	B.
Cassa. Soldul contului . . .	2.584	38	Capital social	52.888	90
Imprumuturi	75.015	—	Dividende.	4.486	85
Mobilier	367	50	Depuneri spre fructificare.	12.620	91
			Dobânzi datorate depuner.		
			de 7%	827	25
			Fond de rezervă	4.287	66
			Fond cultural	571	90
			Dobânzi raportate pe 1911.	1.935	70
			Fond p. amort. mobilierul.	127	—
			Fond pentru drapel	219	71
Total	77.966	88	Total	77.966	88

PROFIT ȘI PIERDERE

	Lei	B.		Lei	B.
Cheltueli generale	208	45	Dobânzi. Soldul contului . .	8.456	40
Salarii	1.938	—	Imprimate.	97	80
Dobânda fondului cultural.	37	40			
Amortis. mobilierului. . . .	36	71			
Dobânda fondului de rezervă.	218	35			
Profit net	5.285	10			
Dobânda la depuneri.	827	25			
Dob. la depuneri plătiți . . .	2	90			
Total	8.554	20	Total	8.554	20

Acest profit de lei 5.285,10, s'a repartizat astfel:

10% dividende la capital . . . . . Lei 4.486,85
7% fondului de rezervă și rest indiv. . . . . „ 534,—
5% idem din beneficii . . . . . „ 264,25

Total lei 5.285,10

Văzut și verificat de noi, azi 19 Ianuarie 1911.

Controlor, Gălățeanu.

SOCIETATEA „BINEFACEREA“ DIN TG.-JIU

Inființată în anul 1909, de către corpul didactic al școlii profesionale de fete din Tg.-Jiu, care a lucrat cu stăruință.

Iată situația pe cei doi ani trecuți

Bilanțul încheiat la 28 Februarie 1910

NATURA VENITURILOR		Lei	B.	NATURA CHELTUELILOR		Lei	B.
Subscrieri pe luna Martie.		25	50	Cont No. 1 Registru chitan- tier		7	—
" " Aprilie.		48	50	" " 2 Cărți și requi- site școlare . .		21	—
" " Maiu .		21	50	" " 3 Șoșoni		112	—
" " Iunie .		8	50	" " 4 Ciorapi, bas- male, etc. . . .		20	70
Suma încasată cu chitanțe.		259	—	" " 5 Șifon		14	—
				" " 6 5 rețete medi- cale		14	80
				" " 7 Ghete.		8	10
				" " 8 Impr. și mărci .		15	—
				" " 9 Stofă p. șorț. .		4	10
				Recipisa No. 11.712/19 Fe- bruarie 1909 a Adminis- trație financiare Gorj. . .		72	60
				Fond în cashă		73	70
				Total		363	—

Verificat și găsit conform cu scriptele.

În anul 1909—1910, s'au dat următoarele ajutoare:

Cărți și requisiute școlare la 4 eleve.

Șoșoni la 14 eleve.

Câte 2 perechi ciorapi la 6 eleve.

Mănuși de lână la 11 eleve.

O basma de lână la 1 elevă.

O pereche de ghete la 1 elevă.

Șifon pentru exerciții școlare la 1 elevă.

Șorț de uniformă la 1 elevă.

Rețete medicale la 1 elevă.

Președintă, Sevastia Vasilescu.

Secretară, Suzeta Christescu.

Bilanțul încheiat la 22 Februarie 1911

NATURA VENITURILOR		Lei	B.	NATURA CHELTUELILOR		Lei	B.
Fond în casă din anul 1909—1910		73	70	Cont No. 1	Ghete	27	—
Suma încasată cu chitanțe.		711	—	" "	2 Pălării de uni- formă.	30	—
				" "	3 Șorțuri de uni- formă.	16	10
				" "	4 Ghete și șifon.	76	50
				" "	5 Plătiri p. eleve la băile Secelu.	60	—
				" "	6 Cărți și requi- site școlare	143	55
				" "	7 O rețetă me- dicală.	12	—
				" "	8 Ghete.	90	—
				" "	9 Ghete.	40	—
				" "	10 Medicamente.	13	50
				" "	11 Depuși cu rec. No. 11.882 din 22 Fevr. 1911.	142	20
				" "	12 Imprimare și ștampilă.	35	—
				" "	13 Plata încasa- torului	36	—
				Fond în casă la 25 Fe- bruarie 1911.		62	85
Total		784	70	Total		784	70

Comisia cenzorilor verificând prezentul bilanț, l-a găsit în regulă și în conformitate cu toate registrele societății.

În anul 1910—1911 s'au dat următoarele ajutoare:

26 perechi ghete la 26 eleve.

6 pălării de uniformă.

3 șorțuri de uniformă.

3 șorțuri albe.

Cărți și requisite școlare la 16 eleve.

Președintă, *Sevastia Vasilescu.*

Secretară, *Suzeta Christescu.*

A V I Z

La administrația noastră din strada Mântuleasa No. 9, se găsește de vânzare noile programe intrate în vigoare dela 20 Septembrie 1910 cu următoarele prețuri:

1. Progr. anal. a șc. norm. de învăț. și învățătoare . lei 2,20

2. Programă analitică a școalelor urbane . . . . . » 1,20

3. " " " rurale. . . . . » 1,20

Luete din administrație, se scade 20 bani porto.

MINISTERUL FINANTELOR

DIRECȚIUNEA CONTABILITĂȚII GENERALE A STATULUI ȘI A DATORIEI PUBLICE

Tablou de numerile titlurilor de rentă 4% amortibilă din 1891,
împrumutul de 45.000.000 lei, eşite la sorți la tragerea
dela 19 Martie/1 Aprilie 1911

Valoare nominală 422.000 lei A 41-a trager e

21 titluri a 5.000 lei

32773	32947	33051	33396	33402	33864	33904	34019	34192	34330	34645
32840	33005	33189	33401	33679	33884	33957	34168	34329	34452	

50 titluri a 2.500 lei

27064	27992	28464	28803	29123	29334	29813	30144	30545	30885	31603	31903	32196
27585	28024	28506	28825	29127	29619	29866	30192	30546	30980	31756	31968	32353
27656	28169	28566	28850	29230	29642	29953	30257	30621	31034	31770	32079	
27795	28221	28642	29116	29255	29689	30086	30361	30832	31093	31783	32126	

128 titluri a 1.000 lei

13576	14619	15997	16620	18088	18884	20324	21285	22439	23451	24361	26104
13584	14739	16039	16757	18396	19274	20421	21419	22448	23459	24683	26170
13776	15175	16122	16868	18406	19463	20806	21455	22452	23483	24970	26269
13795	15194	16136	17085	18410	19480	20996	21588	22508	23639	25046	26576
13880	15310	16224	17325	18426	19787	20999	21613	22654	23677	25055	26608
14008	15349	16288	17356	18462	19821	21000	21751	22743	23747	25167	26664
14114	15444	16304	17506	18528	20099	21019	21841	22752	23766	25395	26695
14125	15475	16368	17701	18622	20177	21022	22256	22997	23923	25626	
14175	15531	16393	17721	18736	20217	21028	22391	23150	23959	25717	
14432	15729	16430	17856	18810	20263	21134	22410	23181	24062	25921	
14576	15833	16542	18019	18831	20300	21269	22430	23397	24078	26040	

128 titluri a 500 lei

15	1525	2290	3977	5314	6475	7702	8516	9776	11300	12109	12864
228	1528	2969	3984	5492	6629	7723	8639	10018	11385	12120	12957
543	1638	3229	4327	5557	6705	7748	8689	10370	11663	12257	12978
687	1645	3355	4508	5726	6738	7820	9288	10732	11708	12305	13067
736	1686	3370	4626	5738	6826	7831	9334	10871	11731	12457	13073
763	1739	3413	4785	5915	6873	7851	9409	10911	11738	12468	13099
947	1996	564	4828	5946	6881	8320	9507	10945	11775	12479	13236
1071	2039	3663	4971	6071	7349	8321	9541	10952	11804	12494	
1198	2080	3797	5122	6153	7365	8331	9690	10983	11984	12711	
1316	2098	3057	5181	6422	7563	8346	9745	11047	12062	12714	
1358	2110	2916	5274	6427	7673	8388	9749	11168	12073	12767	

Plata acestor titluri purtând cuponu: No. 42 din 1 Ianuarie 1912 și următoarele,
precum și plata cuponului No. 41 din 1 Iulie 1911, se va face cu începere dela
1 Iulie 1911:

În România: la Cassieria Centrală în București și la administrațiunile finan-
ciare în județe;

În Berlin: la direction der Disconto-Gesellschaft și la d. S. Bleichroder;

» Frankfurt p/M: la direction der Disconto-Gesellschaft;

» Paris: la Banque de Paris et des Pays-Bas.

CEL MAI MARE ȘI MAI VECHIU MAGAZIN DE MUZICĂ

N. MISCHONZNIKY

Furnisor
al
Curței
Regale

București
Strada
Colței
No. 7

CEL MAI MARE DEPOZIT DE
INSTRUMENTE MUZICALE

Piane și Pianine

Cele mai renumite din
toată lumea. Peste 100 piane tot-
deauna în depou

GRAMOFOANE

Perfecționate și

PLĂCI

„PERFECTION“

înregistrate de cei mai mari Artiști
din Țară și Străinătate

Cântece Naționale noi având cel mai mare succes în toată țara

VIORI montate cu abanos. Model Amati sau Stradivarius cu arcuș, lei 16.00
COBZE complete cu coarde 5 doage lei 9.50 în 7 doage lei . . . . . 11.—
TAMBALE montate dela lei 34—50, aceleași de nuc dela lei 38—50.
ARMONICI cu 2 rânduri, 19 clape, 8 basuri cu tonuri de oțel bronzat lei 30—35. De oțel, lei 38—50.
MANDOLINE ITALIENE lemn de palisandru 19 doage, fața ornată lei 14.
CLARINETE cu lei 12.50, cu lei 14.—și cu lei 18.
FLAUTE lei 6.50, lei 8.50, lei 12.—cu 6 clape lei 12.50, și alte flaute fine, bucata dela 20—500.

CEREȚI CATALOAGE GRATIS ȘI FRANCO
COMENZI SE EFECTUEAZĂ PROMPT ÎN TOATĂ ȚARA

ATELIERELE SOCEC & Co., BUCUREȘTI

www.dacoromanica.ro